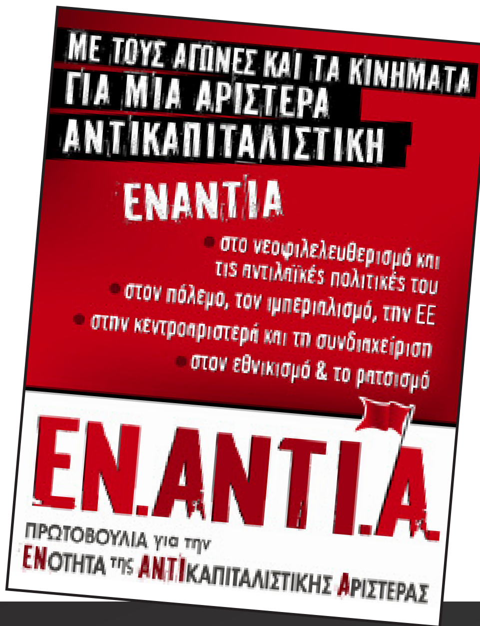
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Αριθμός Άδειας 100
Τ.Θ. 8161 Ομόνοια 10010 Αθήνα
ΕΛΤΑ Hellenic Post
κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη

εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα

www.sek-ist.gr 22 Αυγούστου 2007 Νο 780 τιμή 1,50 ευρώ τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

Εκλογές - "Εξπρές" πανικού και εξαπάτησης

Μαυρίζουμε

τους Καραμανλήδες & τους Καρατζαφέρηδες

Δεν γυρίζουμε

πίσω στην οχταετία των Σημίτηδων

ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

«Παλεύουμε για ελευθερία και δικαιοσύνη»

Χιλιάδες Πακιστανοί μετανάστες πλημμύρισαν την πλατεία Εθνικής Αντίστασης (Κοτζιά) την Τρίτη 14 Αυγούστου, για να γιορτάσουν την ημέρα ανεξαρτησίας του Πακιστάν από τη Βρετανική Αυτοκρατορία αλλά και για να στείλουν μήνυμα αγώνα. Για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά η Πακιστανική Κοινότητα διοργάνωσε μία μεγάλη συγκέντρωση- γιορτή στο κέντρο της Αθήνας, στέλνοντας μήνυμα χαράς και αισιοδοξίας για τις νίκες αλλά και τις μάχες που έρχονται στον αγώνα για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Φέτος έκλειναν 60 χρόνια από την ίδρυση του κράτους του Πακιστάν. Ο εορτασμός που διοργάνωσε η Πακιστανική Κοινότητα περιελάμβανε τριήμερες εκδηλώσεις που κορυφώθηκαν με μία μεγάλη συγκέντρωση την παραμονή του 15αύγουστου. Η γιορτή πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία, παρά την απόπειρα του Κακλαμάνη να μην δώσει άδεια, ύστερα από πιέσεις της Πακιστανικής Πρεσβείας, οι οποίες όμως δεν πέρασαν. Την ημέρα της γιορτής χιλιάδες πακιστανοί μετανάστες, γυναίκες και μικρά παιδιά συνέρεαν από διάφορες γειτονιές τις Αθήνας και όχι μόνο, με προσυγκεντρώσεις και αφού έκαναν μικρές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας κατέληγαν στην πλατεία Κοτζιά. Θλιβερή παραφωνία η ταυτόχρονη συγκέντρωση μερικών δεκάδων πακιστανών μεταναστών στην πλατεία Κλαυθμώνος, ύστερα από ένα αποτυχημένο κάλεσμα της Πακιστανικής Πρεσβείας.

Το λόγο πήρε πρώτος ο Γραμματέας της Πακιστανικής Κοινότητας **Ρατζά Μουτζαχίντ**, ο οποίος τόνισε: *«60 χρόνια μετά την ίδρυση του Πακιστάν το αίτημα για δημοκρατία και δικαιοσύνη παραμένει ο στόχος που χρειάζεται να παλέψουμε»*. Οι αγώνες του κόσμου στο Πακιστάν ενάντια στη δικτατορία του Μουσάραφ που συνεχίζονται, έχουν στριμώξει για τα καλά το καθεστώς. Ο ξεσηκωμός των δικηγόρων και το τεράστιο κύμα συμπαράστασης που απλώθηκε έβγαλαν, λίγες ημέρες πριν, από τη φυλακή τον δικαστή Ιφτικάρ Τσόντρι, που είχε ξεκινήσει την υπόθεση των εξαφανισμένων αντικαθεστωτικών ανοίγοντας την κόντρα με το χουντικό καθεστώς. Το ανώτατο δικαστήριο του Πακιστάν έκρινε την αποπομπή του παράνομη και ζήτησε να ξαναγυρίσει στη θέση του.

Παρών στη γιορτή της Πακιστανικής Κοινότητας ήταν και ο Αντιπρόεδρός της Λαλ Χουσείν Σάχ, που είχε φτάσει στην Ελλάδα μόλις την προηγούμενη ημέρα. Αυτή ήταν άλλη μία νίκη του κινήματος. Ο Λαλ, ο οποίος έχει ελληνική υπηκοότητα, βρισκόταν για οκτώ μήνες κλεισμένος στις φυλακές του Πακιστάν, χωρίς να του επιτρέπεται να επιστρέψει στην Ελλάδα, φορτώνοντάς του ψεύτικες κατηγορίες για δήθεν εμπόριο ανθρώπων ύστερα από στημένες καταγγελίες της Πακιστανικής Πρεσβείας στην Ελλάδα. Τελικά αυτές οι καταγγελίες δεν μπόρεσαν να αποδειχτούν και ύστερα από αλλεπάλληλες δίκες και την πίεση που ασκήθηκε από την Πακιστανική Κοινότητα και τους συμπαραστάτες της στην Ελλάδα, αφέθηκε ελεύθερος.

Αθώωση

Η φετινή γιορτή της Πακιστανικής Κοινότητας είχε ξεχωριστό χαρακτήρα και για έναν ακόμη λόγο. Εγινε ύστερα από μία χρονιά γεμάτη πετυχημένες μάχες για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες που επισφραγίστηκε με την πανηγυρική αθώωση του προέδρου της Πακιστανικής Κοινότητας Τζαβέντ Ασλάμ, του ανθρώπου που πρωτοστάτησε στον αγώνα για να αποκαλυφθεί το σκάνδαλο των απαγωγών δίνοντας την κόντρα με την αδίστακτη Πακιστανική Πρεσβεία, το ελληνικό κράτος και τις μυστικές υπηρεσίες του.

Η Πακιστανική Κοινότητα δήλωσε για άλλη μία φορά ότι θα συνεχίσει να παλεύει μέχρι να αποκαλυφθεί πλήρως η υπόθεση και να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Μετά από αυτή την πίεση αλλά και την τεράστια κατακραυγή απέναντι στην κυβέρνηση Καραμανλή που ξεσηκωσε η υπόθεση των απαγωγών, οι δικαστικές αρχές αναγκάστηκαν στις αρχές Αυγούστου, να εκδώσουν επίσημο βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών που έλεγε ότι η υπόθεση των απαγωγών των 28 Πακιστανών δεν πρέπει να μπει στο αρχείο όπως είχε προτείνει αρχικά ο εισαγγελέας Ορνεράκης και διέταζε να συνεχιστούν οι ανακρίσεις για την υπόθεση.

Γι αυτό όλες οι ομιλίες και οι χαιρετισμοί στη γιορτή της Πακιστανικής Κοινότητας είχαν τον αέρα της νίκης και της αισιοδοξίας. Χαιρετισμό στην εκδήλωση απηύθυνε ο **Αντώνης Καρράς** εκ μέρους του ΠΑΣΟΚ ο οποίος τόνισε: «Σας ευχαριστούμε που μας βοηθήσατε να κάνουμε το καθήκον μας, να παλέψουμε για τα δημοκρατικά δικαιώματα». Στη συνέχεια ο **Γιάννης Σηφακάκης** Συντονιστής της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο είπε στο χαιρετισμό του: «Σήμερα είμαστε πολύ χαρούμενοι γιατί παρόλες τις επιθέσεις και τις σκευωρίες που έστησαν σε βάρος της Πακιστανικής Κοινότητας απέδειξε για άλλη μία φορά πόσο μεγάλη είναι η δύναμή της. Οι αγώνες έφεραν αποτέλεσμα και αυτό φαίνεται και από τους χιλιάδες που είναι εδώ σήμερα. Δώσαμε μαζί τον αγώνα για να αποκαλυφθεί το σκάνδαλο των απαγωγών και για να σταματήσουμε την απόπειρα απέλασης του προέδρου Τζαβέντ Ασλάμ και σήμερα νιώθουμε δικαιωμένοι. Θα συνεχίσουμε μέχρι να αποκαλυφθεί το σκάνδαλο μέχρι να τιμωρηθούν οι ένοχοι». Αυτό επιβεβαίωσε και ο Τζαβέντ Ασλάμ στο σύντομο χαιρετισμό του: «Σας ευχαριστούμε όλους για τη συμπαράσταση. Είμαστε δυνατοί. Θα συνεχίσουμε και θα νικήσουμε».

Κ.Θ.

ΧΙΛΗ Απεργία - σταθμός για τους συμβασιούχους

Μια σημαντική νίκη πέτυχαν με την απεργία τους οι μεταλορύχοι της κρατικής εταιρίας εξορύξεων της Χιλής, Κοντέλκο. 13 χιλιάδες εργάτες έκαναν απεργία ασταμάτητα για 37 μέρες και ανάγκασαν την εταιρία να καταθέσει καινούργια προσφορά. Οι απεργοί είναι συμβασιούχοι εργαζόμενοι και ανήκουν στην ομοσπονδία CTC. Με μεγάλη πλειοψηφία αποδέχθηκαν την προσφορά και έληξαν την απεργία. Η νέα προσφορά δίνει σημαντικά οφέλη και βελτιωμένες συνθήκες στους συμβασιούχους.

Η δημόσια επίδειξη πραγματικής δημοκρατίας πιθανά θα έχει ευρύτερο και πιο μακροπρόθεσμο αντίκτυπο. Δημιουργεί ένα προηγούμενο για τα συνδικάτα να διαπραγματεύονται ταυτόχρονα για όλους τους εργάτες, συμβάσιουχους και μόνιμους κάποιας "μητρικής" εταιρίας. Παλιότερα κάτι τέτοιο ήταν παράνομο λόγω των αντεργατικών νόμων που είχαν ψηφιστεί από τη δικτατορία του Πινοσέτ.

Η Κοντέλκο απασχολεί περίπου 28 χιλιάδες συμβασιούχους εργάτες σε σύγκριση με περίπου 17.300 μόνιμους. Ο ηγέτης της ομοσπονδίας CTC, Κρίστιαν Κουέβας, λέει πως το επόμενο βήμα είναι να οργανωθούν οι συμβασιούχοι των μεγάλων ιδιωτικών ορυχείων που σήμερα κυριαρχούν στον κλάδο των ορυχείων χαλκού της Χιλής. "Είναι μια νίκη για όλους τους συμβασιούχους" είπε σε μια συγκέντρωση, εισπράτοντας μεγάλο χειροκρότημα.

Την περασμένη βδομάδα, η Κοντέλκο κάθησε στο τραπέζι με τους ηγέτες της CTC, έχοντας λίγο πολύ υποχρεωθεί να το κάνει από την πρόεδρο της Χιλής, Μισέλ Μπασελέτ.

Στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, η Κοντέλκο έκανε πιο γενναιόδωρες αυξήσεις σε ομάδες εργατών που δεν είχαν απεργήσει. Σύμφωνα με τη μεγαλύτερη εφημερίδα των εργοδοτών, Ελ Μερκούριο, υπήρξε αντιπαράθεση ανάμεσα στους νεοφιλελεύθερους της Κοντέλκο και του Υπουργείου Οικονομικών από τη μια μεριά και το Υπουργείο Εργασίας από την άλλη, το οποίο ήθελε καλύτερη προσφορά στους απεργούς.

Στο μεταξύ η CTC αναζητούσε υποστήριξη από παντού. Ο καρδινάλιος Φρανσίσκο Χαβιέ Εράζουριζ μίλησε υπέρ των θέσεων της CTC, λέγοντας πως υπήρχαν σημαντικές διαφορές στις συνθήκες εργασίας και τους μισθούς μεταξύ μόνιμων και συμβασιούχων που κάνουν την ίδια δουλειά και πως η Codelco ως δημόσια επιχείρηση πρέπει να δίνει το καλό παράδειγμα ενάντια σε τέτοιες ανισότητες.

Παρόλες αυτές τις πολιτικές μανούβρες, η απεργία της CTC συνέχισε και οι νεοφιλελεύθεροι στην Κοντέλκο και την κυβέρνηση που επέμεναν να μην "υποχωρήσουμε απέναντι στη βία" ένιωσαν την πίεση πάνω τους. Ετσι η Κοντέλκο έκανε καινούργια προσφορά. Σύμφωνα με αυτήν: οι υπερωρίες θα υπολογίζονται επί των συνολικών αποδοχών και όχι επί του βασικού μισθού. Θα δοθεί μπόνους 450 χιλιάδες πέσος (μισθοί δύο μηνών) σε όλους τους εργάτες, ανεξάρτητα απο τις μέρες εργασίας τους. Νωρίτερα είχε μπει όριο παρουσίας στην εργασία 97%, το οποίο θα απέκλειε όλους τους απεργούς. Οχτώ μεροκάματα της απεργίας θα πληρωθούν (αρχικά δεν είχε δοθεί τέτοια προσφορά). Δεν θα απολυθεί κανένας απεργός (εκτός από όσους καταδικαστούν για ζημιές).Τα μέλη της CTC ψήφισαν υπέρ της συμφωνίας σε μαζικές συγκεντρώσεις. Παρόλο που τα αρχικά τους αιτήματα δεν εκπληρώθηκαν όλα, η κατάσταση για τους συμβασιούχους άλλαξε προς το καλύτερο.

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

και μέσα από τις κάλπες μπορούμε να στείλουμε το μήνυμα

Να μπει στη Βουλή η Αντικαπιταλιστική Αριστερά

Εκλογές-«εξπρές», όπως τις βάφτισαν οι εφημερίδες, αποφάσισε τελικά για τις 16 Σεπτέμβρη ο Καραμανλής. Είναι μια απόφαση που μαρτυράει πανικό. Δείχνει την κρίση μιας κυβέρνησης που μέσα σε τρία χρόνια και έξι μήνες έφτασε να είναι πολιορκημένη από αντιστάσεις σε όλα τα μέτωπα των «μεταρρυθμίσεων» που ξεκίνησε. Φοβάται νέες αποκαλύψεις για τα ομόλογα και τη λεηλασία των ασφαλιστικών ταμείων, φοβάται τους φοιτητές και τους εκπαιδευτικούς καθώς αρχίζει η νέα σχολική χρονιά, φοβάται τα πρωτοβρόχια και τις πλημμύρες που θα ακολουθήσουν μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές που έφεραν οι περικοπές στην Πυροσβεστική και στη δασοπροστασία.

Ταυτόχρονα, όμως, η απόφαση για τις πρόωρες εκλογές είναι μια προσπάθεια φυγής προς τα εμπρός, μια απόπειρα εξαπάτησης της κοινής γνώμης, ώστε να μπορέσει ο Καραμανλής να εμφανίσει την ατζέντα των μεταρρυθμίσεων σαν αναβαπτισμένη με «νέα λαϊκή εντολή». Εδώ ακριβώς βρίσκεται το κεντρικό πολιτικό ζήτημα αυτών των εκλογών.

Ο πρώτος στόχος για όλο τον κόσμο που πάλεψε και αντιστάθηκε τα προηγούμενα χρόνια είναι να μην αφήσουμε την Νέα Δημοκρατία να παριστάνει την «πλειοψηφία» το βράδι της 16 Σεπτέμβρη. Ο Καραμανλής ξέρει ότι δεν υπάρχει περίπτωση να εξασφαλίσει μεγαλύτερη κοινοβουλευτική δύναμη από αυτήν που πήρε το 2004. Αλλά μιλάει για «ισχυρή πλειοψηφία» γιατί αυτό είναι το πολιτικό όπλο που θα χρησιμοποιήσει ενάντια στις απεργίες και στις καταλήψεις αν βγει πρώτος στις εκλογές. Αυτό το όπλο πρέπει να του στερήσουμε μαυρίζοντας τη ΝΔ στις κάλπες.

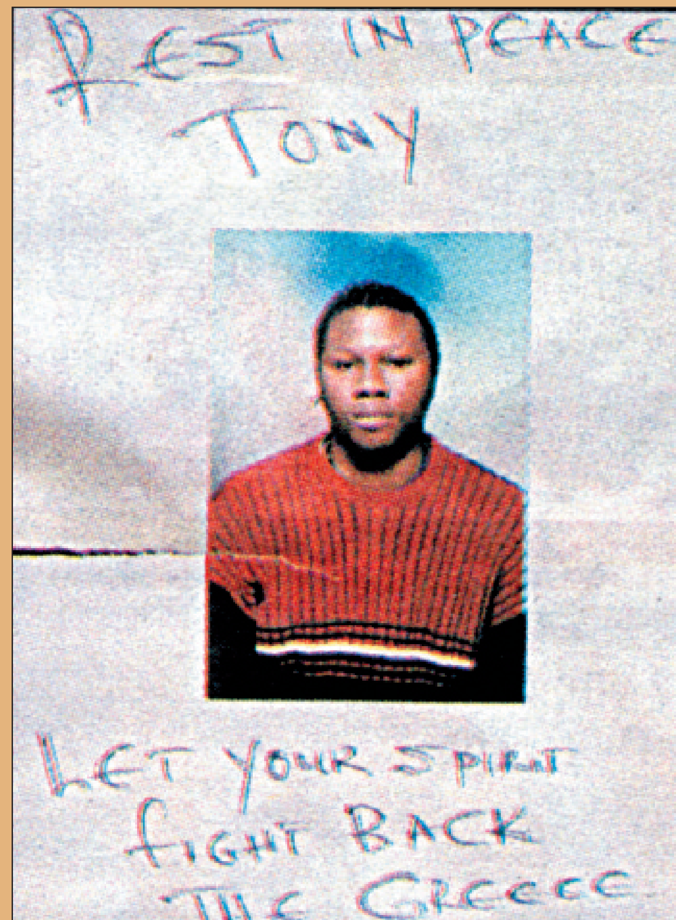
Αυτό το ρόλο δεν μπορεί να τον εξασφαλίσει το ΠΑΣΟΚ, γιατί το λεγόμενο «νέο πρόγραμμά» του είναι συνέχεια της ατζέντας Καραμανλή και της οχταετίας του Σημίτη. Οχι μόνο οι ίδιες πολιτικές, αλλά ακόμα και τα ίδια πρόσωπα από τους υπουργούς του Σημίτη κυριαρχούν στο ΠΑΣΟΚ του Γ. Παπανδρέου. Το κίνημα που συγκρούστηκε με το Ασφαλιστικό του Γιαννίτση και του Αλογοσκούφη, με τα ΜΑΤ του Χρυσοχοΐδη και του Πολύδωρα, με τους ΚΥΠατζήδες του Αλέκου Παπαδόπουλου και του Βουλγαράκη δεν έχει στόχο να γυρίσουμε πίσω σε όλα αυτά.

Προοπτική

Η λύση είναι να προχωρήσουμε μπροστά, ανοίγοντας δρόμο για την αντικαπιταλιστική προοπτική. Οπως στους αγώνες δώσαμε μάχες ενάντια στα καπιταλιστικά συμφέροντα που λεηλατούν Ασφαλιστικά Ταμεία, πολιορκούν τα Πανεπιστήμια, καταπατούν τα δάση και στέλνουν φαντάρους και φρεγάτες στους πολέμους των ΗΠΑ, έτσι και στις εκλογές ψηφίζουμε αντικαπιταλιστικά.

Γι' αυτό ο κύριος στόχος σ' αυτές τις εκλογές είναι να δυναμώσουμε την Αντικαπιταλιστική Αριστερά ρίχνοντας στις κάλπες τα ψηφοδέλτια της Ενωτικής ΑΝΤΙκαπιταλιστικής Αριστεράς – ΕΝΑΝΤΙΑ. Η μεγαλύτερη ήττα για τον εκλογικό ελιγμό του Καραμανλή θα είναι αν το βράδυ της 16 Σεπτέμβρη οι κάλπες αναδείξουν την ΕΝΑΝΤΙΑ να σπάει το φράγμα του 3% και να μπαίνει στη Βουλή. Θα έχει γίνει αυτό που λέει ο λαός «πήγε για μαλλί και βγήκε κουρεμένος». Αντί να ενισχύσει τη «μεταρρυθμιστική» επίθεση, θα βρει μπροστά του ενισχυμένη τη δύναμη που έχει που έχει γραμμένη στο DNA της την αντίσταση, το κίνημα, τις καταλήψεις, τον αντικαπιταλισμό.

Αυτό που οι επίσημοι «αναλυτές» ονομάζουν υποτιμητικά «εξωκοινοβουλευτική αριστερά» είναι έτσι κι αλλιώς η ανερχόμενη δύναμη στο πολιτικό σκηνικό. Αυτό φάνηκε από το ρόλο που όλοι ομολογούν ότι έπαιξε στο κίνημα των καταλήψεων. Φάνηκε ακόμα και εκλογικά στις Νομαρχιακές πριν ένα χρόνο όταν η Καθημερινή και ο εκλογολόγος Γιάννης Μαυρής υπολόγισαν σε 1,4% το ποσοστό της. Τώρα μπορούμε να κάνουμε τον Καραμανλή να πάθει τη νίλα της ζωής του στηρίζοντας την εκλογική μάχη της ΕΝΑΝΤΙΑ.

Ο φονικός ρατσισμός της Αστυνομίας

Μία πρώτη απάντηση έδωσαν εκατοντάδες μετανάστες και αντιρατσιστές την Δευτέρα 20 Αυγούστου, στην αντιρατσιστική συγκέντρωση που έγινε στον Πεζόδρομο της Καλαμαριάς, στο ίδιο σημείο που πριν από δύο ημέρες ο Τόνι Ονουα από τη Νιγηρία, έπεσε νεκρός ύστερα από κυνηγητό από δύο αστυνομικούς.

Τη συγκέντρωση καλούσαν η Κοινότητα Νιγηριανών, το Φόρουμ Μεταναστών, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης. Την Πέμπτη 23/8 στις 6.30μμ στην Καμάρα οργανώνεται νέα κινητοποίηση, που θα καταλήξει με πορεία στο υπουργείο Μακεδονίας σε μία προσπάθεια να αναδειχθούν οι ευθύνες της κυβέρνησης για τη ρατσιστική της πολιτική απέναντι στους μετανάστες.

«Στη συγκέντρωση της Δευτέρας τον πρώτο λόγο είχαν οι μετανάστες από τη Νιγηρία που βρίσκονταν στην κεφαλή της πορείας», μας είπε ο **Μπάμπης Κουρουνδής** από την Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ. *«Στο σημείο που βρέθηκε ο δολοφονημένος μετανάστης κατατέθηκαν λουλούδια και στη συνέχεια έγινε πορεία που κατέληξε στο αστυνομικό τμήμα της Καλαμαριάς. Τα μέλη της Νιγηριανής κοινότητας είχαν φτιάξει αυτοσχέδιες πικέτες με τη φωτογραφία του νεκρού και από κάτω έγραφε «δολοφονημένος από την ελληνική αστυνομία». Από πίσω ακολουθούσαν εκατοντάδες μετανάστες και αντιρατσιστές που συμμετείχαν στα πανώ του Φόρουμ Μεταναστών και της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας, φωνάζοντας συνθήματα υπέρ της νομιμοποίησης των μεταναστών. Το παρών έδωσαν και πολλοί κάτοικοι της Καλαμαριάς που συμμετείχαν καταγγέλλοντας το ρατσιστικό έγκλημα».*

Κράτος

«Το περιστατικό αυτό δεν είναι ούτε μεμονωμένο ούτε τυχαίο» αναφέρει η προκήρυξη που κυκλοφόρησαν οι τρεις οργανώσεις που καλούσαν στη συγκέντρωση. «Οι απαγωγές των Πακιστανών, οι ξυλοδαρμοί των Ιρακινών προσφύγων, τα βίντεο από τα αστυνομικά τμήματα δείχνουν ότι αυτά τα γεγονότα συμβαίνουν με την ανοχή και την προτροπή του κράτους. Το κράτος που προσπαθεί να αντιμετωπίσει κοινωνικά προβλήματα με αστυνομικά μέτρα. Το κράτος που αφήνει τις μεγαλοεταιρίες να μην πληρώνουν τους εργαζόμενους, να μην πληρώνουν φόρους, να μην πληρώνουν ασφαλιστικές εργοδοτικές εισφορές, κυνηγά ανελέητα τους μικροπωλητές.

Η αστυνομική δ/νση όχι μόνο αρνείται την παρουσία αστυνομικών εκείνη την ώρα στην καφετέρια αλλά δεν έχει κάνει τίποτα για τη σύλληψη των δραστών. Πού είναι η σκιτσογραφία των δραστών; Υπάρχουν δεκάδες μάρτυρες που είδαν τους δύο δράστες να απομακρύνονται σαν να μην συνέβη τίποτα. Τους ξέρουν όλοι οι μαγαζάτορες της Καλαμαριάς αλλά όχι η αστυνομία;;;

Η ανείπωτη αγανάκτηση μας, η οργή που ξεχειλίζει θα γίνει κύμα ενάντια σε κάθε απόπειρα συγκάλυψης του εγκλήματος, ενάντια σε κάθε ρατσιστική βαρβαρότητα εκ μέρους του κράτους. Όσοι βιοπραγούν εις βάρος των μεταναστών θα πρέπει να ξέρουν ότι δεν έχουν απέναντι τους μόνο τους Νιγηριανούς αλλά όλους τους μετανάστες και έλληνες που αγωνίζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ζητάμε: Άμεση σύλληψη των δραστών, απόδοση ευθυνών στην αστυνομία για τη μη σύλληψη των δραστών, άμεση έκδοση των αδειών παραμονής των συγγενών του που εκκρεμούν στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας για να μεταβούν αξιοπρεπώς στην Νιγηρία για την τελετή, να αναλάβει το Ελληνικό κράτος το κόστος μεταφοράς της σορού στη Νιγηρία, νομιμοποίηση όλων των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις».

Πανικός στα Χρηματιστήρια

Η Ελλάδα στο απυρόβλητο;

Οι παρεμβάσεις των κεντρικών τραπεζών, όπως της αμερικάνικης FED που έριξε τα επιτόκια μετά το Δεκαπενταύγουστο, προκάλεσαν «αντιστροφή του κλίματος» στα διεθνή χρηματιστήρια –και στη Σοφοκλέους. Οι μετοχές άρχισαν να παίρνουν την πάνω βόλτα και μαζί τους οι δηλώσεις ότι ο πανικός που κατέλαβε τις αγορές τις προηγούμενες βδομάδες οφειλόταν σε μια «διόρθωση» και ότι από δω και πέρα όλα θα κυλήσουν στους ρυθμούς μιας χαρούμενης ζωής.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους σχολιασμούς για τις επιπτώσεις στην ελληνική οικονομία. Η αναγγελία των εκλογών για τις 16 Σεπτέμβρη «έσβησε» την όποια συζήτηση επί του θέματος στις εφημερίδες και τα κανάλια και όχι μόνο αυτό: εμφανίστηκαν μια σειρά από «αναλύσεις» που ισχυρίζονται ότι οι επιπτώσεις της κρίσης δεν θα ήταν έτσι κι αλλιώς σημαντικές γιατί η εγχώρια αγορά ακινήτων είναι «διαφορετική».

Για παράδειγμα στην Ελευθεροτυπία της 18 Αυγούστου δημοσιεύτηκε ένα άρθρο με τίτλο «Η κρίση δεν ακουμπά την αγορά κατοικίας». Το άρθρο φιλοξενεί δηλώσεις «ειδικών» όπως «Η επίδραση είναι περισσότερο ψυχολογική παρά οτιδήποτε άλλο σ' αυτή τη φάση.» Το γιατί μας το αναλύουν τα ίδια «στελέχη»: είτε γιατί «οι ξένοι θεσμικοί επενδυτές που ψάχνουν εδώ είναι άλλου είδους επενδυτές» που καμιά σχέση δεν έχουν με τα hedge funds που έπαιξαν με τα στεγαστικά δάνεια υψηλού ρίσκου στις ΗΠΑ, είτε γιατί «το ποσοστό ιδιοκτησίας στην Ελλάδα είναι υψηλό και ο δανεισμός είναι μικρός συγκρινόμενος σε σχέση με τις ΗΠΑ και τις άλλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες».

Μέχρι πρόσφατα όλοι αυτοί έκαναν σαν «παγώνια» που επιδείκνυαν τις φανταχτερές επιτυχίες μιας αγοράς ακινήτων που «πλησιάζει τα δυτικοευρωπαϊκά και αμερικάνικα επίπεδα». Τώρα, θυμίζουν την στρουθοκάμηλο που θάβει το κεφάλι στο χώμα όταν πλησιάζει ο κίνδυνος.

Η οικοδομή είναι ένας βασικός πυλώνας της ελληνικής οικονομίας εδώ και δεκαετίες, δίπλα στην ναυτιλία και τον τουρισμό. Την τελευταία δεκαετία η κερδοσκοπία στη γη και στα ακίνητα έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις καθώς ο ελληνικός καπιταλισμός έτρεχε να προλάβει το τρένο της διεθνούς κερδοσκοπικής έκρηξης. Ολες οι τράπεζες για παράδειγμα έχουν ριχτεί με τα μούτρα σε αυτό το παιχνίδι και ένα ολοένα και μεγαλύτερο μέρος των τεράστιων κερδών τους προέρχεται από κει.

Τα προηγούμενα χρόνια, οι τράπεζες αύξαναν τα στεγαστικά δάνεια που παραχωρούσαν κατά 30% το χρόνο. Στο τέλος του 2005 για παράδειγμα, από τα 63 δισεκατομμύρια ευρώ που χρωστούσαν τα νοικοκυριά στις τράπεζες, περίπου τα 41 αφορούσαν στεγαστικά δάνεια. Είναι αστείο να μας λένε τώρα διάφοροι «ειδικοί» ότι όλα αυτά είναι εξασφαλισμένα.

Οι κεντρικές τράπεζες της Ευρώπης και των ΗΠΑ άνοιξαν την κάνουλα του «φτηνού χρήματος» για να σταθεροποιήσουν προσωρινά την κατάσταση που φαινόταν να βγαίνει εκτός ελέγχου. Ομως, ο μηχανισμός που φέρνει τέτοιους «πανικούς» δεν έχει απενεργοποιηθεί και παρά τις μακάριες διαβεβαιώσεις των υπουργών και των «παραγόντων της αγοράς» η ελληνική οικονομία δεν πρόκειται να βρεθεί έξω από το χορό της κρίσης.

Λ.Μ.

Δεν είδαμε το τέλος ακόμα

Αυτό που άρχισε να συμβαίνει στις διεθνείς χρηματοοικονομικές αγορές είναι πολύ σοβαρό. Επίσης, για όποιον γνωρίζει την ιστορία του καπιταλισμού, είναι πολύ συνηθισμένο. Με απλά λόγια, στο τέλος της περασμένης βδομάδας οι τράπεζες ξέμειναν από χρήμα. Το παγκόσμιο χρηματοοικονομικό σύστημα τροφοδοτείται από τράπεζες που δανείζουν η μια την άλλη.

Την περασμένη βδομάδα, η κρίσιμη διατραπεζική αγορά στέρεψε. Οι τράπεζες βρέθηκαν φορτωμένες με δάνεια στη λεγόμενη αγορά στεγαστικών δανείων υψηλού ρίσκου στις ΗΠΑ. Πρόκειται για μια αγορά που αναπτύχθηκε για να παρέχει στεγαστικά δάνεια σε δανειολήπτες με κακό ιστορικό στις τράπεζες. Η θεωρία ήταν ότι οι τράπεζες θα μπορούσαν να «πακετάρουν» το δανεισμό στην στεγαστική αγορά υψηλού ρίσκου σε περίπλοκα χρηματοοικονομικά προϊόντα όπως τα δομημένα ομόλογα (CDO's) και να τα πουλήσουν σε επενδυτικά κεφάλαια κλπ.

*Γράφει ο **Αλεξ Καλλίνικος***

Ομως, αυτή η αγορά των στεγαστικών δανείων υψηλού ρίσκου κατέρρευσε στις αρχές της φετινής χρονιάς. Μ' αυτόν τον τρόπο οι τράπεζες βρέθηκαν φορτωμένες με δάνεια τα οποία δεν μπορούσαν να πουλήσουν. Στις βδομάδες που πέρασαν οι χρηματοοικονομικές αγορές άρχισαν να πανικοβάλλονται αναλογιζόμενες τις συνέπειες.

Οπως κάθε αγορά, έτσι κι οι χρηματοοικονομικές αγορές λειτουργούν με βάση τη προσφορά και τη ζήτηση. Ενόσω η προσφορά χρήματος περιοριζόταν, τα επιτόκια άρχισαν να ανεβαίνουν. Αυτό ανάγκασε τις κεντρικές τράπεζες ν' αρχίσουν τις παρεμβάσεις. Πρώτη ήταν η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, παρακινημένη από την δοκιμασία κάποιων ευρωπαϊκών τραπεζών φορτωμένων με μη-εξυπηρετούμενα δάνεια που είχαν αποφύγει αντίστοιχες αμερικάνικες. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έριξε 95 δισεκατομμύρια ευρώ στην αγορά την Πέμπτη της περασμένης βδομάδας και μετά ακόμα 61 δισεκατομμύρια την Παρασκευή στο αποκορύφωμα (μέχρι εκείνη τη στιγμή) του πανικού.

Η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ, η Fed, δεν παρενέβαινε προσελκύοντας όλο και πιο φαρμακερές επιθέσεις από τρομαγμένους επενδυτές. Ομως κι αυτή αναγκάστηκε να κινηθεί την Παρασκευή, δανείζοντας 38 δισεκατομμύρια δολάρια και δεχόμενη ασφάλειες υποθηκών σε αντάλλαγμα.

Η προσοχή έχει στραφεί σε μεγάλο βαθμό στο ρόλο που έπαιξαν τα CDO's και τα υπόλοιπα λεγόμενα «πιστωτικά παράγωγα» στη δημιουργία των συνθηκών για το ξέσπασμα του πανικού. Ομως, παρόλες τις φανταχτερές, περίπλοκες κατασκευές του χρηματοοικονομικού τομέα, η δυναμική της κρίσης είναι πολύ γνωστή.

Τα χαμηλά επιτόκια, όπως αυτά που κυριαρχούσαν στο μεγαλύτερο μέρος της παρούσας δεκαετίας, κάνουν πιο φτηνές τις πιστώσεις. Αυτό ενθαρρύνει την επένδυση σε κατά τα φαινόμενα επικερδή εγχειρήματα.

Αν οι φτηνές πιστώσεις συμπέσουν με την ανάκαμψη της πραγματικής οικονομίας μετά από μια ύφεση, όπως συνέβη στις ΗΠΑ μετά το 2000-1, πιθανότατα να υπάρξουν γνήσιες κερδοφόρες ευκαιρίες. Ομως, καθώς ο κύκλος συνεχίζεται, υπάρχουν όλο και λιγότερα τέτοια πράγματα στα οποία μπορούν να γίνουν επενδύσεις.

Τότε γίνονται ελκυστικότερες οι πιο ριψοκίνδυνες –στην πραγματικότητα απλά απατεωνίστικες- «δουλειές». Η αγορά στεγαστικών δανείων υψηλού ρίσκου αποτελεί ένα κλασσικό παράδειγμα. Οι μεσίτες, αδημονώντας να πουλήσουν υποθήκες δεν κάθονταν να τσεκάρουν το τραπεζικό ιστορικό των πελατών τους.

Ομως, κάποια στιγμή η φούσκα σκάει. Το ζητούμενο, για τον έξυπνο κερδοσκόπο, είναι να καταλάβει πότε φτάνει η στιγμή να βγει από το κόλπο. Μερικές βδομάδες πριν, ο Τσακ Πρινς, το αφεντικό της Citigroup, έκφρασε με παραστατικό τρόπο αυτή τη φιλοσοφία. Είπε: «όταν σταματάει ο χορός, τα πράγματα περιπλέκονται. Αλλά όσο παίζει η μουσική, πρέπει να είσαι όρθιος και να χορεύεις. Ακόμα χορεύουμε.»

Χορός

Οταν σταμάτησε ο χορός αποκαλύφθηκε ότι η Citigroup είχε χάσει τον περασμένο μήνα περισσότερα από 700 εκατομμύρια δολάρια στις πιστωτικές αγορές. Δυστυχώς, δεν πρόκειται για παιχνίδι. Ολόκληρη η οικονομία μπορεί να βουλιάξει στην ύφεση κάτω από το βάρος κακών επενδύσεων που έγιναν όταν οι χρηματοοικονομικές αγορές χόρευαν ακόμα.

Οι σχολιαστές επαναλαμβάνουν ότι «οι βάσεις είναι υγιείς». Οπως ανέφερε η εφημερίδα Φαϊνάνσιαλ Ταϊμς το περασμένο Σάββατο «οι βάσεις της οικονομίας και οι αναπτυξιακές προοπτικές παραμένουν σε καλή κατάσταση.»

Είναι αλήθεια ότι η παγκόσμια οικονομία μεγενθύνεται πολύ γρήγορα τα τελευταία δυο τρία χρόνια. Το πιστωτικό μπουμ στις ΗΠΑ τροφοδότησε τη ζήτηση για φτηνά καταναλωτικά προϊόντα που τώρα παράγονται σε τεράστια κλίμακα από την Κίνα. Με την σειρά της η Κίνα προσέλκυσε επενδύσεις σε εργοστάσια και εξοπλισμό ιδιαίτερα από την Γερμανία και την Ιαπωνία, τραβώντας τις δυο αυτές οικονομίες από μια μακρά περίοδο στασιμότητας.

Ετσι λοιπόν, η οικονομία των ΗΠΑ παραμένει η ατμομηχανή του παγκόσμιου καπιταλισμού. Οι ρυθμοί μεγένθυσής της είχαν αρχίσει να ελαττώνονται πριν ακόμα τους πιστωτικούς τριγμούς των περασμένων βδομάδων. Αν οι κεντρικές τράπεζες δεν κατορθώσουν να αποκαταστήσουν σύντομα τη χρηματοοικονομική ισορροπία, θα έχουμε μια πολύ ανώμαλη διαδρομή μπροστά μας.

13,3 δισ. €
από την κεφαλαιοποίηση του Χ.Α. (όταν είχε φτάσει στο ρεκόρ των 5.100 μονάδων) «έκαναν φτερά»

3.000 €
θα είναι μέχρι το 2008 η ετήσια επιβάρυνση για την εξυπηρέτηση στεγαστικού 150.000 που χορηγήθηκε το 2005

170.000
νοικοκυριά καθυστερούν ήδη την αποπληρωμή των δόσεών τους από δάνεια και κάρτες

1 στα 2
νεόδμητα διαμερίσματα παραμένουν απούλητα σε αρκετές περιοχές της χώρας

6,1%
μειώθηκε η οικοδομική δραστηριότητα κατά το πρώτο πεντάμηνο του 2007

Μια συνοπτική εικόνα από την εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ για την αναταραχή στην ελληνική οικονομία

ΕΚΛΟΓΕΣ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: Ψέματα, σκάνδαλα και εγκλήματα

Ο Καραμανλής πηγαίνει σε πρόωρες εκλογές επειδή μέσα στα τριάμισυ χρόνια της κυβέρνησής του, οι αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας δεν τον άφησαν να εφαρμόσει την "ατζέντα" του. Τα τριάμισυ αυτά χρόνια όμως είναι αρκετά. Ηταν χρόνια γεμάτα επιθέσεις, σκάνδαλα και εγκλήματα.

Ψέματα

Η θητεία του Καραμανλή ξεκίνησε το Μάρτη του 2004 με ένα τεράστιο ψέμα. Αρνήθηκε τη μονιμοποίηση των 250 χιλιάδων συμβασιούχων, παίρνοντας πίσω την πιο ηχηρή υπόσχεση που είχε δώσει μόλις λίγες μέρες πριν από τις εκλογές. Οι συμβασιούχοι που περίμεναν να γλιτώσουν από την εργασιακή ομηρία και κάποιοι από αυτούς είχαν ψηφίσει τη ΝΔ, παίρνοντας τοις μετρητοίς τα ψέματα του Καραμανλή, αντί για μονιμοποίηση είδαν το χαρτί της απόλυσης. Δουλειά βρήκαν μόνο μερικά "γαλάζια παιδιά" και πιο πρόσφατα οι ξεπαγωμένοι αγροφύλακες του 1993. Ο Παυλόπουλος σε συνεργασία με τους μεγαλοδικαστές, έκοψε και έραψε προεδρικά διατάγματα για να μην αναγνωριστεί σε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες.

Λιτότητα

Το μεγαλύτερο ψέμα της ΝΔ, πίσω από το οποίο καλύπτονταν μια σειρά επιθέσεις, ήταν ότι δεν υπάρχουν λεφτά. Δεν υπάρχουν λεφτά όχι μόνο για προσλήψεις αλλά και για την Παιδεία και την Υγεία. Η επιλογή της κυβέρνησης Καραμανλή για να βρει λεφτά ήταν να αυξήσει το ΦΠΑ που πήγε από το 18 στο 19%. Και ενώ οι έμμεσοι φόροι, που τους πληρώνουμε όλοι, ανέβηκαν, οι φοροι στα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων περιορίστηκαν δραστικά από το 35% στο 25%.

Η κυβέρνηση στάθηκε στο πλευρό των τραπεζιτών στην προσπάθειά τους να κλέψουν τα ταμεία των τραπεζοϋπάλληλων της ΟΤΟΕ. Το δίκιο, σύμφωνα με τη ΝΔ, ήταν με τη μεριά των αρπακτικών με τα τεράσια υπερκέρδη και όχι με τους εργαζόμενους που υπεράσπιζαν τις συντάξεις τους και τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Εξοπλισμοί

Η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση της ΝΔ είχε απλά άλλες προτεραιότητες. Μία από τις πιο πολυδάπανες είναι ο πόλεμος. Πάνω από 1,5 δισεκατομμύριο ευρώ το χρόνο πήγαν για εξοπλισμούς. Περίπου 200 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο πηγαίνουν για τη συμμετοχή του ελληνικού στρατού στα διάφορα μέτωπα ανά τον κόσμο που ανοίγει ο πόλεμος του Μπους. Οταν ο στρατός ρουφάει ένα τόσο μεγάλο μέρος του πλούτου, είναι "λογικό" για την κυβέρνηση να παρουσιάζει τις θέσεις επαγγελματιών οπλιτών, μισθοφόρων φαντάρων δηλαδή, ως τη λύση για την ανεργία των νέων.

Πόλεμος

Από την αρχή ο Καραμανλής πλασαρίστηκε ως ο καλύτερος φίλος του Μπους στην περιοχή. Οι επισκέψεις του στην Ουάσιγκτον και οι συναντήσεις του με τον Μπους σε κάθε άλλη ευκαιρία αγγίζουν επίπεδα ρεκόρ. Μπορεί να μην κατάφερε να στείλει ποτέ ελληνικό στρατό στο Ιράκ, όμως το ελληνικό τάγμα στο Αφγανιστάν διατηρήθηκε και ενισχύθηκε στα τριάμισυ χρόνια. Αυτό που στην αρχή παρουσιαζόταν ως μια "νοσοκομειακή μονάδα" έφτασε τελικά να είναι πάνω από 400 έλληνες στρατιωτικοί που για ένα μεγάλο διάστημα είχαν στον έλεγχό τους το αεροδρόμιο της κατεχόμενης πρωτεύουσας Καμπούλ.

Στο Ιράκ, η συμμετοχή στην κατοχή έγινε πιο συγκαλυμένα, αλλά εξίσου εγκληματικά. Ελληνικές δυνάμεις συμμετέχουν σε όλες τις επιχειρήσεις υποστήριξης από τη Μεσόγειο ως τον Ινδικό Ωκεανό, παίζοντας ρόλο και στην περικύκλωση του Ιράν. Ελληνικά τανκς και άλλο στρατιωτικό υλικό έχει σταλεί στις κατοχικές δυνάμεις ενώ έλληνες στρατιωτικοί έχουν αναλάβει την εκπαίδευση ιρακινών στρατιωτικών και αστυνομικών σε κέντρα των Βαλκανίων.

Το 2006 η ελληνική κυβέρνηση είχε την "τιμή" να εκλεγεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, με τις ευλογίες του Μπους. Ηταν η χρονιά των μεγάλων εκβιασμών απέναντι στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, αλλά και της επίθεσης του Ισραήλ στο Λίβανο. Η Ντόρα Μπακογιάννη ως Υπουργός Εξωτερικών πρωτοστάτησε στο να σταλεί δύναμη κατοχής του ΟΗΕ στο Λίβανο μετά την ήττα του Ισραήλ. Δύο ελληνικά πλοία συμμετέχουν ενεργά σ' αυτή την αποστολή που μόνο στόχο έχει να εκβιάζει τον κόσμο στο Λίβανο που αντιστάθηκε στους Ισραηλινούς. Παράλληλα η Μπακογιάννη έπαιξε ρόλο στη απομόνωση της κυβέρνησης της Χαμάς στην Παλαιστίνη, στηρίζοντας το εμπάργκο σε βάρος της Γάζας και τον εξοπλισμό των δυνάμεων του Αμπάς που προσπαθούσαν να ανατρέψουν την εκλεγμένη κυβέρνηση.

Παιδεία

Η κυβέρνηση της ΝΔ είναι ταυτισμένη με τη μεγαλύτερη επίθεση στη δημόσια Παιδεία που επιχειρήθηκε ποτέ και ευτυχώς έφαγε τα μούτρα της. Από τη μία η προσπάθεια να αναθεωρηθεί το άρθρο 16 του Συντάγματος, για να δοθεί το ελεύθερο στους ιδιώτες να αρπάξουν ακόμα μεγαλύτερα κομμάτια των Πανεπιστημίων. Από την άλλη, ο νόμος Πλαίσιο της Γιαννάκου, η λεγόμενη "ναυαρχίδα των μεταρρυθμίσεων" που θέλει να κάνει την ανώτατη εκπαίδευση να λειτουργεί με κριτήριο τα κέρδη, και να μετατρέψει τους φοιτητές μαζί με τους καθηγητές τους σε υπάκουους υπάλληλους των μάνατζερ και των εταιριών. Ενας νόμος που προσπαθεί να πετάξει ακόμα περισσότερους φοιτητές και φοιτήτριες εργατικών οικογενειών έξω από το Πανεπιστήμιο, από όσους πετάει ήδη το εξεταστικό σύστημα. Είχε προηγηθεί ο ορισμός της βάσης του 10 ως κατώτατο όριο εισαγωγής σε ΑΕΙ και ΤΕΙ και η μείωση του αριθμού εισακτέων που άφησαν δεκάδες χιλιάδες μαθητές εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ή τους οδήγησαν στην αγκαλιά των ιδιωτών.

Παρακράτος

Οι υποθέσεις των απαγωγών και των υποκλοπών σημάδεψαν την κυβέρνηση της ΝΔ και αποκάλυψαν εγκαίρως ότι πίσω από τη βιτρίνα του "μεσαίου χώρου" βρισκόταν το κλασικό δεξιό παρακράτος. Οι υποκλοπές είχαν τη ρίζα τους στον τεράστιο μηχανισμό παρακολουθήσεων που στήθηκε με πρόσχημα την Ολυμπιάδα του 2004. Η "αντιτρομοκρατική ομπρέλα του ΝΑΤΟ" έγινε ομπρέλα κάτω από την οποία χόρευαν κάθε λογής πράκτορες, με κέντρο την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Εκείνο το καλοκαίρι όλοι οι "μηχανισμοί" δούλευαν καλά, γι' αυτό εξάλλου δεν υπήρξε και η παραμικρή πυρκαγιά.

Εφτασε όμως το 2005 για να αποκαλυφθεί ότι πλάι στις κάμερες-χαφιέδες που στήθηκαν σε όλη την Αθήνα, λειτουργούσαν και "κινητά τηλέφωνα -σκιές" που κατέγραφαν τις συνομιλίες τουλάχιστον 100 ανθρώπων. Η κυβέρνηση προσπάθησε να παρουσιάσει τον εαυτό της ως θύμα, διότι στη λίστα βρίσκονταν και κάποια κυβερνητικά τηλέφωνα. Τα ονόματα αράβων, δημοσιογράφων αλλά και του συντονιστή της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, Γιάννη Σηφακάκη έδειχναν καθαρά που βρίσκεται ο ένοχος. Με νύχια και με δόντια η κυβέρνηση προσπάθησε να αποσυνδέσει την αυτοκτονία του τεχνικού της Vodafone Κώστα Τσαλικίδη από την υπόθεση και σήμερα η υπόθεση κινδυνεύει να πάει στο αρχείο.

Στην περίπτωση των απαγωγών των Πακιστανών οι υπουργοί του Καραμανλή έδειξαν πιο ξεδιάντροπα τον ασφαλίτικο χαρακτήρα τους, θεωρώντας πως τα θύματα είναι τελείως ανυπεράσπιστα. Η ανυπότακτη στάση της πακιστανικής κοινότητας οδήγησε στην αποκάλυψη ότι 28 τουλάχιστον μετανάστες έπεσαν θύματα απαγωγής το καλοκαίρι του 2005 από πράκτορες της ΕΥΠ σε συνεργασία με Αγγλους πράκτορες της ΜΙ6, ανακρίθηκαν με κουκούλες σε άγνωστη τοποθεσία, και πετάχτηκαν στο δρόμο με απειλές για τη ζωή τους. Οι απαγωγές έγιναν λίγες μέρες μόνο μετά τη βομβιστική επίθεση στο μετρό του Λονδίνου. Ο Βουλγαράκης, τότε Υπουργός Δημόσιας Τάξης κατηγόρησε τους μετανάστες για φαντασιόπληκτους και ο διάδοχος του Πολύδωρας έριξε το φταίξιμο σε ενδοπακιστανικές διαμάχες.

Οι απαγωγές και οι υποκλοπές αποκάλυψαν πόσο βαθειά είχε μπει η κυβέρνηση Καραμανλή στο διεθνές παρακράτος του Μπους. Λίγο αργότερα επιβεβαιώθηκε πως οι μυστικές πτήσεις της CIA που οδηγούσαν απαχθέντες σε κρυφές φυλακές της Ανατολικής Ευρώπης για βασανιστήρια και από εκεί στο κολαστήριο του Γκουαντάναμο έκαναν τακτικά στάσεις στην Ελλάδα, με βασικό σταθμό τη Σούδα.

Καταστολή

Ο κατήφορος της κυβέρνησης προς τον αυταρχισμό κλιμακώθηκε στην περίοδο των φοιτητικών καταλήψεων και της απεργίας των δασκάλων. Με τον Πολύδωρα να συγχαίρει τα ΜΑΤ ως πραίτωρες και ακίνητα στρατιωτάκια, ακροδεξιοί συνδικαλιστές αστυνομικοί ανακάλυψαν "επαγγελματίες διαδηλωσάκηδες" πίσω από τις κινητοποιήσεις και οι ΜΑΤατζήδες αξιοποίησαν σιδερογροθιές εναντίον των απεργών δασκάλων. Στις 8 Μάρτη του 2007, η καταστολή στο κέντρο της Αθήνας θα πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις με τα ΜΑΤ να έχουν εντολή να διαλύσουν το τεράστιο συλλαλητήριο με κάθε μέσο και δεκάδες φοιτητές να οδηγούνται στο νοσοκομείο. Ο προϋπολογισμός του 2007 είχε ήδη στο Υπουργείο του Πολύδωρα τις μεγαλύτερες αυξήσεις από κάθε άλλο Υπουργείο.

Σκάνδαλα

Δίπλα σε όλες αυτές τις προκλήσεις, μπορεί κανείς να προσθέσει μια σειρά ονόματα που συμβολίζουν το "ήθος" της κυβέρνησης Καραμανλή: Πανάγος, Ρεγκούζας, Μαντούβαλος, Τσιτουρίδης και μια σειρά άλλοι γαλάζιοι που απλώσαν τα δίχτυα τους από το παραδικαστικό μέχρι τους κουμπάρους της γαλακτοβιομηχανίας και τα ομόλογα που κλέβουν τα λεφτά των ταμείων. Τριάμισυ χρόνια πριν έρχονταν σαν κυβέρνηση της "σεμνότητας και της ταπεινότητας".

Τα κατορθώματα της κυβέρνησης Καραμανλή δεν χωράνε σε μία σελίδα. Κάθε εργαζόμενος και κάθε φοιτητής που έδωσε μάχες τα τελευταία τριάμισυ χρόνια έχει και έναν ξεχωριστό λόγο για να μαυρίσει τη Νέα Δημοκρατία στις εκλογές της 16ης Σεπτέμβρη για να απαλλαγούμε από αυτή την κυβέρνηση λιτότητας, πολέμου και σκανδάλων.

Νίκος Λούντος

Καμιά εμπιστοσύνη στο ΠΑΣΟΚ

Δεν γυρίζουμε πίσω στην οχταετία Σημίτη

«Δεν υπάρχει κανένα σημείο επαφής με τη ΝΔ», δήλωσε ο Γιώργος Παπανδρέου στην πρώτη του συνέντευξη μετά την προκήρυξη των εκλογών, στην εφημερίδα Εθνος στις 20 Αυγούστου. «Εκπροσωπούμε δύο διαφορετικούς κόσμους».

Κι όμως αν ανατρέξει κανείς, σε όλη την περίοδο της διακυβέρνησης της ΝΔ όπου το ΠΑΣΟΚ σαν αντιπολίτευση κλήθηκε να εκφράσει στην πράξη τι ακριβώς εκπροσωπεί, η ηγεσία του τάχθηκε με την πλευρά της αγοράς, της νεοφιλελεύθερης πολιτικής εκπροσωπώντας και στηρίζοντας τα ίδια ακριβώς συμφέροντα που στήριξε η κυβέρνηση του Καραμανλή.

Ο Γ. Παπανδρέου, όπως και κάθε σοσιαλδημοκράτης, προσπαθεί έστω και την τελευταία στιγμή, στον ένα μήνα που απομένει μέχρι τις εκλογές, να εμφανίσει το ΠΑΣΟΚ με το προφίλ του κόμματος που φτάνει μέχρι την αριστερά χρησιμοποιώντας συνθήματα του στιλ «νέα αλλαγή» ή μοιράζοντας υποσχέσεις για «αναδιανομή του εισοδήματος» και «δουλειά για όλους», έστω και αν στο πρόγραμμά του ασπάζεται το νεοφιλελευθερισμό και την αγορά όπως ακριβώς και η ΝΔ. Ομως το ΠΑΣΟΚ του Γ. Παπανδρέου δεν μπορεί να κρύψει ότι δεν εκπροσωπεί τίποτα το διαφορετικό από το ΠΑΣΟΚ του Σημίτη και ότι μετά από τρία χρόνια τεράστιων μαχών ενάντια στις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της ΝΔ, η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχει αποδείξει ότι βρίσκεται στην πιο δεξιά της φάση.

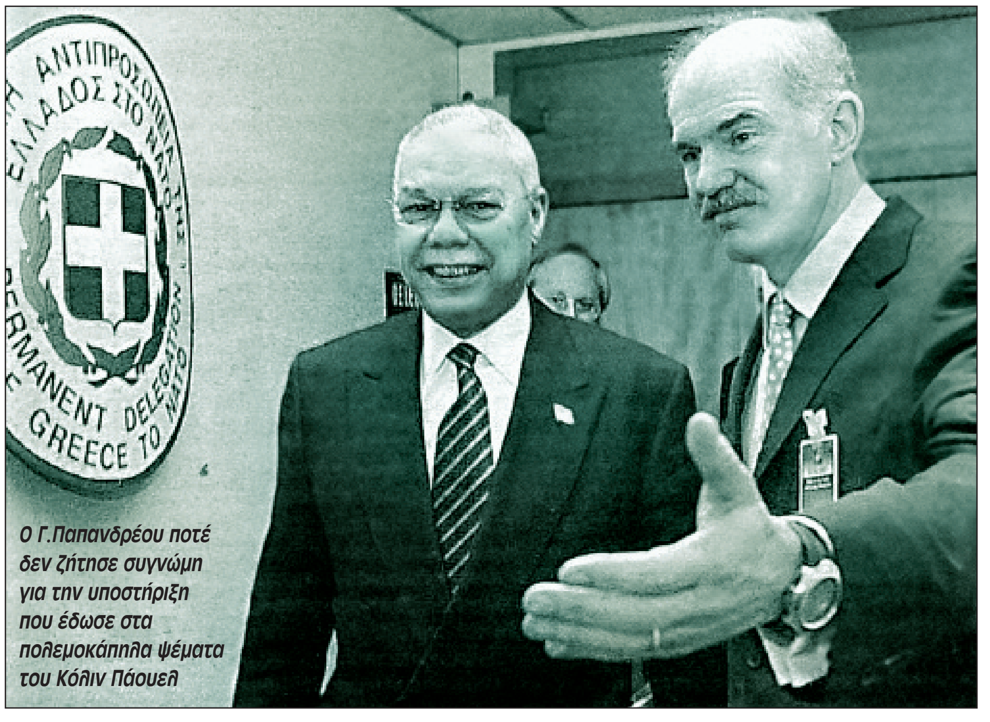
Η νεολαία και οι εργαζόμενοι που συγκρούστηκαν με τις μεταρρυθμίσεις της ΝΔ, οδηγώντας στην ουσία την κυβέρνηση σε αδιέξοδο, δεν έχουν κανένα λόγο να εμπιστευτούν τις ψεύτικες υποσχέσεις του Γ. Παπανδρέου. Και μόνο μία γρήγορη ματιά στο πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ είναι αρκετή για να πείσει ότι οι «δύο κόσμοι» στους οποίους αναφέρεται είναι μόνο ένα ρητορικό προεκλογικό σχήμα λόγου.

Πρόκειται για ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένο στις ανάγκες των καπιταλιστών που απαιτούν την εφαρμογή της πολιτικής της απελευθέρωσης των αγορών. Ομως η διαφορά του Παπανδρέου είναι ότι αυτό το πρόγραμμα φροντίζει πάντα να το σερβίρει με μπόλικη σάλτσα από υποσχέσεις για «κοινωνικό κράτος» και «κράτος δικαίου». Ετσι στην ίδια συνέντευξη (20/8) όταν ο Γ. Παπανδρέου αναφέρεται στο σκάνδαλο των ομολόγων, τονίζει ότι «είναι ένα σχέδιο αρπαγής που βάζει σε κίνδυνο τις συντάξεις των ασφαλισμένων» για το οποίο «η ΝΔ προσπαθεί να συγκαλύψει τις ευθύνες των πολιτικών προσώπων της κυβέρνησης που το σχεδίασαν και το υλοποίησαν». Ομως τα σκάνδαλο με τα ομόλογα δεν είναι απλά ζήτημα κάποιων ανήθικών στελεχών της κυβέρνησης και των ταμείων.

Αγορά

Τα «δομημένα ομόλογα» είναι από μόνα τους σκάνδαλο. Καθημερινά στις διεθνείς χρηματαγορές δισεκατομμύρια περνάνε από τα ασφαλιστικά ταμεία στα θησαυροφυλάκια των τραπεζών. Το ΠΑΣΟΚ στο πρόγραμμά του δεν αμφισβητεί αυτή τη λειτουργία της αγοράς, που εγκαινίασε η περίοδος Σημίτη. Μιλά για «ένα χρηματοπιστωτικό σύστημα προσαρμοσμένο στις νέες συνθήκες απελευθέρωσης της κίνησης των κεφαλαίων, ώστε η Ελλάδα να αναδειχθεί σε χρηματοοικονομικό "μυαλό" στην ευρύτερη περιοχή». Το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν έχει στόχο να βάλει τέρμα σε αυτό το σκάνδαλο αλλά έχει στόχο να καλύψει τις τρύπες που δημιουργήθηκαν στα ταμεία με ακόμα μεγαλύτερο άνοιγμα στην αγορά.

Για παράδειγμα μπορεί τα ταμεία να βουλιάζουν γιατί εκτός από τα δομημένα, οι εργοδότες δεν πληρώνουν και γιατί η ανασφάλιστη εργασία έχει πολλαπλασιαστεί τα τελευταία χρόνια, αλλά ο Παπανδρέου υπόσχεται ότι θα δημιουργήσει το

Ο Γ.Παπανδρέου ποτέ δεν ζήτησε συγνώμη για την υποστήριξη που έδωσε στα πολεμοκάπηλα ψέματα του Κόλιν Πάουελ

«Εθνικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης», το οποίο θα είναι ένα «συλλογικό πορτοφόλι» που θα επενδύει στις αγορές με την στρατηγική και τακτική των διαχειριστών αμοιβαίων κεφαλαίων εγγυημένης απόδοσης...Στο Εθνικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης θα εισρέουν έσοδα από την αξιοποίηση της Δημόσιας ακίνητης περιουσίας, τις μετοχοποιήσεις Δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών και άλλες πηγές».

Ομως το πρόβλημα του ασφαλιστικού δεν λύνεται με ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας των ταμείων και των ΔΕΚΟ. Οταν οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα διεκδικούν «φέρτε πίσω τα κλεμμένα», εννοούν να πληρώσουν οι κερδοσκόποι και οι τραπεζίτες. Το ΠΑΣΟΚ όμως δεν θέλει σε καμία περίπτωση να βάλει χέρι σε αυτά τα προκλητικά κέρδη τους.

Αντίθετα ο στόχος είναι η ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και της ανταγωνιστικότητας, όπως ακριβώς και στην διακυβέρνηση Σημίτη, που σημαίνει στην πράξη αύξηση των κερδών του κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων. Ετσι οι υποσχέσεις για αύξηση των δαπανών για την Παιδεία, για προσλήψεις 3.000 νοσηλευτών το χρόνο, για δραστική μείωση της ανεργίας και για διπλασιασμό των παιδικών σταθμών, καταλήγουν κενό γράμμα όταν αυτά συνδυάζονται με «την εταιρική κοινωνική ευθύνη» και με εκπτώσεις στο φόρο πάνω στα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων. Γιατί όλες αυτές οι υποσχέσεις δεν μπορούν να υλοποιηθούν αν δεν μπει χέρι στα υπέρογκα κέρδη των τραπεζιτών, των εφοπλιστών και των μεγαλοεργολάβων.

Αντίθετα το ΠΑΣΟΚ μιλά για «εξάλειψη φραγμών για την είσοδο νέων επιχειρήσεων στην αγορά. Διατήρηση ρυθμιστικού πακέτου ελέγχου από το κράτος στις υποδομές και στα δίκτυα που αποτελούν «φυσικό μονοπώλιο», με απελευθέρωση του ανταγωνισμού στις επιχειρήσεις προσφοράς υπηρεσιών τού δημόσιου και ιδιωτικού τομέα», δηλαδή ακόμα περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις και ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Το ΠΑΣΟΚ δε διστάζει να μιλήσει για ξεπούλημα των υποδομών και των δικτύων όπως λιμάνια, αεροδρόμια, σιδηροδρομικές γραμμές, ενεργειακά δίκτυα, σταθερές δικτυακές υποδομές των τηλεπικοινωνιών, για συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Πάντα βέβαια συνοδευόμενα με την υπόσχεση ότι το δημόσιο διατηρεί το ρυθμιστικό του ρόλο και ταυτόχρονα θα απελευθερώσει στον ανταγωνισμό. Αυτός ο συνδυασμός που ισοδυναμεί με τετραγωνισμό του κύκλου, πάντα καταλήγει να λειτουργεί υπέρ των επιχειρήσεων και σε βάρος των εργαζομένων.

Αυτή είναι η εμπειρία εκατομμυρίων ανθρώπων που πάλεψαν την περίοδο της οκταετίας Σημίτη και ενάντια στην Ατζέντα Καραμανλή. Γι αυτό και οι αριστερές προεκλογικές κορώνες δεν μπορούν να σώσουν το ΠΑΣΟΚ από το δεξιό κατήφορο που έχει πάρει. Η καλύτερη απόδειξη αυτού του κατήφορου ήταν η στάση του ΠΑΣΟΚ απέναντι στο ζήτημα της αναθεώρησης του Αρθου 16. Στην μεγαλύτερη κόντρα που άνοιξε η ΝΔ με το κίνημα, προσπαθώντας να εφαρμόσει τη ναυαρχίδα των μεταρρυθμίσεων που ήταν οι μεταρρυθμίσεις στην Παιδεία, η ηγεσία τάχθηκε με την πλευρά της αναθεώρησης και υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, πάντα βέβαια με ολίγην σάλτσα κρατικού ελέγχου.

Μόνο κάτω από την πίεση του κινήματος αναγκάστηκε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να κάνει στροφή 180 μοιρών και να μην ψηφίσει την αναθεώρηση. Ομως ακόμα και μετά από αυτή τη μάχη και στο ζήτημα της Παιδείας στο πρόγραμμά του επαναφέρει όλη την νεοφιλελεύθερη πολιτική στην Παιδεία που ξεκίνησε η κυβέρνηση της ΝΔ και σκόνταψε στη δύναμη του κινήματος. Μιλά για πανεπιστήμια που να μπορούν να ανταγωνιστούν δημιουργικά για να εξασφαλίσουν οικονομικούς πόρους για προγράμματα έρευνας, να συνεργαστούν με επιχειρήσεις. Μιλά για αύξηση της δημόσιας χρηματοδότησης της έρευνας και ταυτόχρονα για ενθάρρυνση της ιδιωτικής χρηματοδότησης της έρευνας μέσα από το φορολογικό σύστημα.

Κατήφορος

Στην πραγματικότητα ούτε υπάρχει ούτε πρόκειται να υπάρξει «νέα αλλαγή» στο ΠΑΣΟΚ. Το επόμενο διάστημα είτε βρίσκεται στην κυβέρνηση είτε στην αντιπολίτευση, ο μόνος τρόπος για να κοντράρουμε τον δεξιό του κατήφορο είναι να ξεσηκώσουμε ανταρσίες στη βάση του. Ο μόνος δρόμος για να μην αφήσουμε το ΠΑΣΟΚ να εφαρμόσει το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμά του ή να σπάσουμε τη γραμμή της συναίνεσης με τη ΝΔ είναι να επαναλάβουμε το παράδειγμα του Αρθρου 16.

Ο Παπανδρέου δε δίσταζε να προχωρήσει σε ευθεία εσωκομματική επίθεση με τη βάση του κόμματος. Στο συνέδριο της Νεολαίας έκανε κάλεσμα για κλείσιμο των καταλήψεων και στη διάρκεια της ψηφοφορίας ο Σκανδαλίδης έκανε πραξικόπημα για να μην περάσει ψήφισμα κατά της αναθεώρησης του Αρθρου 16. Παρόλα αυτά ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ που πάλεψε ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό βγήκε νικητής και απέναντι στην ηγεσία του και απέναντι στην επίθεση της ΝΔ.

Αυτή η νίκη δεν ήρθε τυχαία. Ηρθε γιατί το κίνημα συνέχισε και συγκρούστηκε, έχοντας στο κέντρο του μία νέα ριζοσπαστική Αριστερά, που κατάφερε να παλέψει πλάι πλάι με αυτόν τον κόσμο, να τον κερδίσει στην κοινή δράση και να τον αναγκάσει σε ανταρσία απέναντι στην ηγεσία του.

Σήμερα ένα μήνα πριν από τις εκλογές, η ριζοσπαστική αριστερά είναι σε θέση να προτείνει σε όλο αυτόν τον κόσμο με τον οποίο πάλεψε μαζί το ψηφοδέλτιο του ΕΝ.ΑΝΤΙ. Α. Η αριστερά που έπαιξε τον πιο καθοριστικό ρόλο στη νίκη του κινήματος διεκδικεί να στείλει το ίδιο μήνυμα και μέσα από τις εκλογές. Οτι ήρθε η ώρα όλος αυτός ο κόσμος που στρίμωξε την κυβέρνηση του Καραμανλή να κερδιθεί σε μία άλλη προοπτική. Στην προοπτική του χτισίματος μίας αντικαπιταλιστικής αριστεράς, που θα παλεύει πλάι πλάι σε όλες τις μάχες, με όλο τον κόσμο του κινήματος ενωτικά και ασυμβίβαστα. Και ταυτόχρονα θα ανοίγει μία διαφορετική προοπτική.

Γιατί η διάλυση της Παιδείας, η κλεψιά των ταμείων, η ανεργία, ο πόλεμος, η καταστροφή των δασών δεν είναι αποτέλεσμα μίας λάθος διαχείρισης που θα ανατραπεί όταν αλλάξει ο οδηγός στο τιμόνι της κυβέρνησης, όσες υποσχέσεις για «δίκαιη διακυβέρνηση» και αν δώσει. Η προοπτική βρίσκεται στο χτίσιμο μίας νέας αριστεράς που θα παλεύει για την ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτό είναι το κλειδί που θα κρίνει το μέλλον του κινήματος και θα ανοίξει το δρόμο για τον πραγματικό σοσιαλισμό στον 21ο αιώνα.

Κατερίνα Θωίδου

Οι αγώνες που στρίμωξαν τις "μεταρρυθμίσεις" Καραμανλή

Η προκήρυξη πρόωρων εκλογών από τον Καραμανλή μεταφράζεται κύρια σαν μια κίνηση έκτακτης ανάγκης για να αποφύγει νέες για την κυβέρνηση "ανεξέλεγκτες καταστάσεις", όπως καινούργιες πυρκαγιές, νέες αποκαλύψεις για τα ομόλογα ή παρόμοια σκάνδαλα. Είναι πράγματι αλήθεια ότι κάθε ώρα που περνούσε ήταν για την κυβέρνηση της ΝΔ επικίνδυνη. Εχει κάνει τόσα πολλά μέσα σε τρεισήμισι χρόνια, που κανείς δεν ξέρει τι άλλο θα έβγαινε στη φόρα.

Η εξήγηση αυτή, όμως, χάνει τον βαθύτερο παράγοντα. Ο Καραμανλής κήρυξε εκλογές για να "προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις". Αυτό είναι μια ανοιχτή ομολογία ότι η ΝΔ έφτασε πλέον στο σημείο όπου δεν μπορεί να κυβερνήσει. Οτι οι αντιστάσεις στο νεοφιλελεύθερο και πολεμοκάπηλο πρόγραμμά της ήταν τόσο μεγάλες που όλα τα σχέδιά της έχουν παγώσει και δεν μπορούν να ξεπαγώσουν. Δεν είναι τυχαίο ότι η πρώτη προεκλογική διαφήμιση της ΝΔ που βγήκε στις τηλεοράσεις αφορά το "πλούσιο έργο" της στην Παιδεία. Είναι η προσπάθειά της να μας κάνει να ξεχάσουμε ότι οι αγώνες των εργαζόμενων και της νεολαίας με κορύφωση το κίνημα του άρθρου 16 είναι η πραγματική δύναμη που την οδήγησε στις πρόωρες κάλπες.

Δεν υπήρξε ούτε ένα μέτωπο που να άνοιξε ο Καραμανλής και να μην συνάντησε την οργισμένη απάντηση της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Πριν καλά καλά τελειώσουν οι πανηγυρισμοί για τη νίκη της στις εκλογές το Μάρτη του 2004 βρέθηκε αντιμέτωπη με το κίνημα των συμβασιούχων που ξεσηκώθηκαν ενάντια στα προεκλογικά ψέματα του Καραμανλή για μονιμοποίηση όλων. Οι απεργίες και τα μαζικά συλλαλητήριά τους έδωσαν το μήνυμα ότι η σύγκρουση με τις επιθέσεις του Καραμανλή-Πινόκιο -όπως χαρακτηριστικά τον αναπαράστησαν στα πανό τους- ξεκινά από την πρώτη ημέρα.

Για έναν ολόκληρο χρόνο μετά σχεδίαζε ο Καραμανλής το πώς θα προχωρήσει στις επιθέσεις προς την εργατική τάξη, πετσοκόβοντας μισθούς, εργατικά δικαιώματα, συντάξεις, βάζοντας χέρι στην παιδεία και την υγεία. Η τακτική που διάλεξε για να ξεκινήσει ήταν το χτύπημα σε ένα κλάδο κάθε φορά.

Η πρώτη οργανωμένη προσπάθεια ήρθε το καλοκαίρι του 2005 με το νομοσχέδιο Αλογοσκούφη για το ασφαλιστικό των τραπεζών που χάριζε 5 δις ευρώ στους τραπεζίτες από τα χρήματα των ασφαλισμένων. Ηταν η πρόβα τζενεράλε για τα σχέδια για το Ασφαλιστικό συνολικά. Η εκτίμηση ότι οι αντιδράσεις θα ήταν μικρές διαψεύστηκαν. Οι τραπεζοϋπάλληλοι προχώρησαν σε απεργία διαρκείας οργανώνοντας καθημερινές απεργιακές φρουρές στα καταστήματα και διαδηλώσεις με πρωτοφανή μαζικότητα και μαχητικότητα. Ενας νέος άνεμος, ο άνεμος του γαλλικού ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα που είχε προηγηθεί έδειχνε να φυσάει και να τους εμπνέει.

Αυτοπεποίθηση

Την ίδια περίοδο ο Κεφαλογιάννης προσπαθούσε να διαλύσει τις εργασιακές σχέσεις των εργαζόμενων στα λιμάνια. Οι λιμενεργάτες κατέβηκαν παράλληλα με τους τραπεζοϋπαλλήλους σε απεργία διαρκείας. Οι κινητοποιήσεις των δύο κλάδων, που ενώθηκαν και στο δρόμο, δημιούργησαν την πρώτη μεγάλη κρίση στην κυβέρνηση και έδωσαν αυτοπεποίθηση σε όλους τους εργαζόμενους ότι οι αγώνες μπορούν να έχουν διάρκεια και αποτελέσματα. Οι λιμενεργάτες ανάγκασαν τον Κεφαλογιάννη σε υποχώρηση, ενώ το νομοσχέδιο του Αλογοσκούφη ακόμα δεν εχει εφαρμοστεί.

Οι επιτυχίες αυτές άνοιξαν ένα νέο κύμα αγώνων με μαζικές διαδηλώσεις όπως η διαδήλωση στη ΔΕΘ το 2005 αλλά και τις πανεργατικές που ακολούθησαν. Ενώ έδωσαν το παράδειγμα ότι η δυναμικές μορφές κινητοποιήσεων είναι η λύση στις επιθέσεις. Η πολύμηνη κατάληψη στο εργοστάσιο Λιπασμάτων στη Θεσσαλονίκη έγινε το σύμβολο αυτής της δυναμικής.

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση πήρε μια γεύση για το τι την περίμενε αν κατέβαζε ένα νέο Ασφαλιστικό και τα σχέδιά της σε αυτό το μέτωπο αναβλήθηκαν οριστικά για αυτή την τετραετία. Η τακτική των αποσπασματικών επιθέσεων κατέρρευσε και ενώ λίγους μετά ψήφισε το νόμο για τις ΔΕΚΟ που διέλυε συλλογικές συμβάσεις και κανονισμούς εργασίας, δεν τόλμησε ποτέ να τον βάλει σε εφαρμογή.

Η δύναμη του κινήματος φάνηκε στην απόκρουση και της άλλης τακτικής της κυβέρνησης, την προσπάθεια να απομονώνει κάθε μεγάλο αγώνα από την υπόλοιπη κοινωνία και να την στρέφει ενάντιά του. Οι τραπεζοϋπάλληλοι και οι λιμενεργάτες για παράδειγμα βαφτίστηκαν "οι μειοψηφίες των ρετιρέ που για να μην χάσουν τα προνόμιά τους, εμποδίζουν τις τόσο αναγκαίες για τον τόπο μεταρρυθμίσεις". Η προπαγάνδα κατέρρευσε με τις πανεργατικές απεργίες συμπαράστασης στον αγώνα τους τότε που κινητοποίησαν χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαίους. Οι ιδέες της ενότητας και του κοινού αγώνα έκαναν το κίνημα ανθεκτικό απέναντι στην κυβερνητική προσπαγάνδα.

Το ίδιο συνέβη και το Φλεβάρη του 2006 όταν οι ναυτεργάτες κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας διεκδικώντας αυξήσεις, προσλήψεις, καλύτερες συνθήκες εργασίας. Οχι η προπαγάνδα της κυβέρνησης, αλλά ούτε και η πολιτική επιστράτευση δεν κατάφερε να σταματήσει τους απεργούς που για μια βδομάδα ακινητοποίησαν τα πλοία στα λιμάνια και δέχτηκαν χιλιάδες συμπαραστάτες στον Πειραιά. Η αλληλεγγύη στον αγώνα των ναυτεργατών ήταν ένα ακόμα σημάδι ριζοσπαστικοποίησης. Χρειάστηκε η ηγεσία του συνδικάτου να υποκύψει στην πίεση για να σταματήσει ο αγώνας.

Σε καμιά στιγμή, το κίνημα ενάντια στην κυβέρνηση Καραμανλή δεν περιορίστηκε στη μορφή των απεργιακών κινητοποιήσεων. Οι απαγωγές των Πακιστανών πήραν τη διάσταση ενός από τα μεγαλύτερα σκανδάλα της κυβέρνησης γιατί χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι βρέθηκαν στο πλευρό της Πακιστανικής Κοινότητας και ενάντια στην καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Συμμετέχοντας όχι μόνο στα αντιπολεμικά συλλαλητήρια, αλλά και στον αγώνα να μην απελαθεί ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας και κουκουλωθεί το σκάνδαλο. Το κίνημα έδιωξε τον Βουλγαράκη, τον υπεύθυνο για τις απαγωγές, από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης και το ίδιο δεν έχει αφήσει μέχρι σήμερα την υπόθεση να κλείσει. Η αποτυχία της συγκάλυψης των απαγωγών είναι η πιο μεγάλη ήττα της κυβέρνησης στο μέτωπο της συμμετοχής της στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» του Μπους.

Με τον ίδιο τρόπο, η οργή για τα σκάνδαλα με τους κουμπάρους, τις υποκλοπές, τα βασανιστήρια συσσωρεύονταν για να εκφραστούν πιο δυναμικά στον επόμενο μεγάλο αγώνα. Οι συνδέσεις ανάμεσα στα διαφορετικά μέτωπα με τα οποία ερχόταν αντιμέτωπο το κίνημα ήταν άμεσες.

Γι'αυτό και το τελειωτικό χτύπημα ήταν τόσο βαρύ. Αυτό που έκρινε την τύχη της ΝΔ ήρθε την τελευταία χρονιά με το κίνημα του άρθρου 16. Ηταν η κορύφωση όλων των παραπάνω αγώνων που ξάφνιασε με τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά που πήρε. Μαζικότητα, με δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και πανεπιστημιακούς να κατεβαίνουν κάθε βδομάδα στο δρόμο. Διάρκεια, με τη συνέχιση των καταλήψεων και των απεργιών τον περσινό Μάη-Ιούνη και για τρεις μήνες φέτος, από το Γενάρη μέχρι τον Απρίλη, παρά την άγρια επίθεση της Γιαννάκου για «μειοψηφίες» και «μπαχαλάκηδες» μέσω των ΜΜΕ. Αποφασιστικότητα, ότι κόντρα στην καταστολή του Πολύδωρα το κίνημα μπορεί να φτάσει στη νίκη. Και γενίκευση, ότι ο αγώνας, η ρήξη, η σύγκρουση με το σύστημα του κέρδους και όσους το εξυπηρετούν είναι η μόνη λύση.

Δυναμική

Αυτά τα χαρακτηριστικά και αυτή η δυναμική ήταν που έβαλε ταφόπλακα στην βασικότερη μεταρρύθμιση που η ΝΔ ως κυβέρνηση ανέλαβε να περάσει. Αυτό εννοεί ο Καραμανλής όταν λέει ότι προκηρύσσει εκλογές για να προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις. Η ήττα στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση έφερε την κυβέρνηση σε πλήρη αδυναμία και αυτή η ήττα μπορεί τώρα να της στοιχίσει την εξουσία.

Οι χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι - οι που έδωσαν αυτές τις μάχες θέλουν να δουν τη ΝΔ να τσακίζεται στις 16 του Σεπτέμβρη στο γκρεμό που άνοιξαν οι ίδιοι με το άρθρο 16 και να συνεχίσουν στο δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα όποια κι αν είναι η νέα κυβέρνηση. Σε αυτή την προοπτική πατάει η δημιουργία του ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α. -της Πρωτοβουλίας για την Ενότητα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς- και το κατέβασμά του στις βουλευτικές εκλογές. Είναι η πρωτοβουλία που, επειδή ακριβώς βγήκε μέσα από την καρδιά των αγώνων της τελευταίας χρονιάς, συγκεντρώνει τους πρωταγωνιστές του κινήματος, τους ανένταχτους και οργανωμένους αγωνιστές της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς που πάλεψαν μαζί για να φτάσει το κίνημα στη νίκη.

Η συμμετοχή του ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α στις εκλογές διεκδικεί να εκφράσει και στις κάλπες τη δύναμη όλων αυτών των αγώνων που κινήθηκαν με τα πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Η στήριξή του σημαίνει πιο μεγάλη και δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά, όχι μόνο για να χάσει η ΝΔ, όχι μόνο για να συνεχιστούν οι αγώνες με την ίδια ορμή αλλά και για να έχει το κίνημα την προοπτική που του αξίζει. Την απαλλαγή από το σύστημα του πολέμου και του κέρδους και το χτίσιμο μιας νέας κοινωνίας. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος πίστεψε μέσα από το κίνημα των τελευταίων χρόνων ότι η μοναδική απάντηση στις επιθέσεις του συστήματος είναι ο αντικαπιταλισμός. Ο αντικαπιταλισμός περνάει μέσα από το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α.

Λένα Βερδέ

Στις εκλογές, υπερασπίζουμε τους αγώνες μας
Ψηφίζουμε αντικαπιταλιστικά

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΟΥΝΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑ 10:30πμ

εργατική αλληλεγγύη

Βδομαδιάτικη Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα

κυκλοφορεί κάθε Τετάρτη

www.sek-ist.gr 22 Ιούνη 2005 Νο 674 τιμή 1,50 ευρώ τιμή ενίσχυσης 2,00 ευρώ

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

κάτω τα χέρια απ'τα ταμεία

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΘΥΜΗΣΟΥ το 93

γυρίστε στις σελίδες 2, 3, 6, 7, 10, 11

ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Πέμπτη 16 Ιούνη, Πλημμύρισε η Σίνα και η Ακαδημίας από απεργούς

Στις 20 σελίδες της Εργατικής Αλληλεγγύης

Συνέντευξη με τον πρόεδρο της ΟΤΟΕ σελίδες 4, 5

Ο Στέφανος Ληναίος μιλάει για τον Ντάριο Φο σελίδα 13

Η κρίση στην ΕΕ σελίδα 9

Η Πορτογαλία της επανάστασης χτες και σήμερα σελίδες 16, 17

Ψηφίστε Στηρίξτε ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α.

ΕΚΛΟΓΕΣ: Να ξεκαθαρίσουμε για ποιο πράγμα μιλάμε

Αρχή σοφίας ονομάτων επίσκεψις

Γράφει ο Ευτύχης Μπιτσάκης

Ας συνεχίσουμε τη συζήτηση για την Αριστερά. Με την προοπτική ότι πάμε για εκλογές, έστειλα ένα κείμενο στις εφημερίδες της Αριστεράς το οποίο δημοσιεύθηκε στις περισσότερες στις 24 Ιουνίου και αναδημοσιεύθηκε ή σχολιάστηκε από άλλα έντυπα. Το κείμενο αυτό θα έδινε ίσως την ευκαιρία να συζητηθεί το πρόβλημα των συνεργασιών στον χώρο της Αριστεράς. Συζητήσεις και αντιδράσεις υπήρξαν, αλλά όχι πάντα με εποικοδομητικό – συντροφικό πνεύμα.

Τι πρότεινα σε αυτό το κείμενο;

"Οτι μπροστά στην σημερινή καταστροφική πραγματικότητα θα έπρεπε να υπάρξει κοινή εκλογική κάθοδος και των τριών συνιστωσών της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΣΥΝ, Εξωκοινοβουλευτική Αριστερά). Σημείωνα βέβαια με σαφήνεια την ύπαρξη διαφορών στρατηγικού χαρακτήρα ανάμεσα στις τρεις συνιστώσες. Ομως αυτό δεν θα έπρεπε να γίνει εμπόδιο για μια απλή εκλογική συνεργασία με βάση τρία σημεία: ενάντια στους νέους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, ενάντια στην αυξανόμενη φτώχεια μέσα στον αυξανόμενο κοινωνικό πλούτο και ενάντια στο κράτος καταστολής.

Τι σημαίνει λοιπόν εκλογική συνεργασία;

Προφανώς απλή συνεργασία δεν σημαίνει ουσιαστικότερες μορφές σύγκλισης, ενότητας, δημιουργίας συνασπισμού κομμάτων κλπ. Φυσικά, σημείωνα ότι τα κόμματα της Αριστεράς δεν ήταν σε θέση να πραγματοποιήσουν ένα τέτοιο άλμα. Να υπερβούν το ίδιο τους το παρελθόν. Αν έκανα αυτήν την πρόταση ήταν για να επισημάνω τις ευθύνες των ηγεσιών της Αριστεράς και προπαντός του ΚΚΕ, που συνεχίζουν να βάζουν το κομματικό συμφέρον πάνω από την απαίτηση του "λαού" της Αριστεράς. Μια τέτοια συνεργασία, όχι αόριστη ενότητα, θα δημιουργούσε μια νέα πραγματικότητα. Θα αναδείκνυε την Αριστερά σε σημαντικό αντίπαλο των αστικών κομμάτων. Θα δημιουργούσε ένα αίσθημα αισιοδοξίας. Μέσα από την συνεργασία και προπαντός από την κοινή δράση, θα ξεπερνιόταν, ως ένα βαθμό έστω, προκαταλήψεις και εχθρότητες κληρονομημένες από το παρελθόν και θα δημιουργούνταν δυνατότητες για ουσιαστικότερες μορφές κοινής δράσης.

Απλή λοιπόν εκλογική συνεργασία. Οχι μέτωπο. Οχι συνασπισμός κομμάτων και οργανώσεων. Οχι υποστολή ή απόκρυψη των στρατηγικών διαφορών. Ηταν ωστόσο φανερό ότι δεν θα γινόταν κοινή εκλογική κάθοδος των τριών συνιστωσών. Γι' αυτό, το μεγαλύτερο μέρος του άρθρου, αφιερώθηκε στην ριζοσπαστική Αριστερά. Πώς αντιμετωπίστηκε λοιπόν αυτή η πρόταση από ορισμένους χώρους της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς; Κατά μια άποψη, η πρότασή μου ήταν σύμφωνη με την γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ. Κατ' άλλη, πήρα θέση στην αντιπαράθεση που διεξάγεται από την άλλη μεριά, ενάντια στο ΝΑΡ και το ΜΕΡΑ. Η πρότασή μου βγαίνει από τα δεξιά στην πρόταση του ΜΕΡΑ. Η υπέρβαση της σημερινής πολυδιάσπασης μέσα από μια μακρά διαδικασία κοινής δράσης, διαλόγου, ουσιαστικών συγκλίσεων κλπ, που θα κατέληγε όπως τόνιζα, στην αυτοδιάλυση των σημερινών οργανώσεων και στην δημιουργία ενός κόμματος δημοκρατικού και επαναστατικού χαρακτηρίστηκε ως απλή διάλυση. Ετσι, αγνοώντας την διαλεκτική, πηγαίνοντας από "ρήξη στην

Ο Ευτύχης Μπιτσάκης στο βήμα της συνέλευσης της 9 Ιούνη στο Θέατρο Αλίκη

ενσωμάτωση κλπ." απέκτησα νέους φίλους και χειροκροτητές.

Αντίθετα με αυτές τις απαξιωτικές αντιδράσεις, στον ΠΡΙΝ της 24ης Ιουλίου, δημοσιεύτηκε ένα άρθρο του Πέτρου Παπακωνσταντίνου, το οποίο αποτελεί βάση για συντροφική συζήτηση.

Γράφει λοιπόν, ο Π.Π. ότι η επιθυμία για κοινή κάθοδο και μετά για τη συγκρότηση μιας ενωμένης Αριστεράς, είναι μια αυτοπική απάντηση σε μια πραγματική ανάγκη. Απόλυτα σωστό. Μήπως όμως η δική μου πρόταση ήταν ουτοπική; Προφανώς δεν ήλπιζα κάτι τέτοιο και γι αυτό το μεγαλύτερο μέρος του άρθρου μου, όπως σημείωσα ήδη, ήταν αφιερωμένο στα προβλήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Δεν φανταζόμουν λοιπόν κάποια «Παναριστερά» που το φάντασμά της το «εξορκίζουμε όπου σταθούμε και όπου βρεθούμε», όπως σημειώνει ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου. Μια τέτοια στάση, συνεχίζει ο Π.Π., «δείχνει κρίση αυτοπεποίθησης, παντελή έλλειψη εμπιστοσύνης στη δυνατότητά μας να κερδίσουμε μέσα από την επαφή μας με τους αγωνιστές των άλλων ρευμάτων, τις κοινές εμπειρίες στο μαζικό κίνημα και τον ανοιχτό διάλογο με την ρεφορμιστική Αριστερά. Η κοινή εκλογική κάθοδος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα έχει σοβαρό ριζοσπαστικό προωθητικό φορτίο».

Τι διαφορετικό πρότεινα εγώ;

Κοινή εκλογική κάθοδο έστω των οργανώσεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Βέβαια, μια τέτοια συνεργασία θα βασιζόταν όχι στα τρία (ή πέντε ή οκτώ κλπ) σημεία, αλλά σε μια βάση αντινεοφιλελεύθερη και αντικαπιταλιστική, με στρατηγικό στόχο τον σοσιαλισμό. Γιατί λοιπόν οι επιθέσεις και προπαντός, γιατί διαφαίνεται ο κίνδυνος να υπάρξουν πάλι περισσότερα από δύο ή τρία σχήματα; Για να υπάρξει εκλογική συνεργασία θα έπρεπε να συμφωνήσουμε για την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, για την μελλοντική κομμουνιστική κοινωνία και "για το φύλο των αγγέλων"; Ούτε συνεργασία χωρίς δεσμεύσεις, ούτε να ταυτίζουμε την εκλογική συνεργασία με τον επιδιωκόμενο πόλο της ριζοσπαστικής Αριστεράς, ούτε, πολύ περισσότερο, με την δημιουργία κοινής πολιτικής οργάνωσης. Οπως σημειώνει ο Π.Π. το ΜΕΡΑ αποτελεί περισσότερο από "σημαία ευκαιρίας". Σωστά το ΝΑΡ δεν το θεώρησε ποτέ ως όριο της μετωπικής του πολιτικής, αλλά ως μεταβατική μορφή για ευρύτερες συσπειρώσεις.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, σημειώνει ο Π.Π., οφείλει να κατέβει στις εκλογές με μια διακριτή ιδεολογική και στρατηγική φυσιογνωμία, με τελικό στόχο το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Σωστό! Και εδώ αναδύεται το παράδοξο: Οπως έγραφα στο επίδικο άρθρο, όλες οι οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς «ομνύουν πίστη στον μαρξισμό και όλες ορίζουν στρατηγικό τους στόχο τον σοσιαλισμό και προοπτικά την κομμουνιστική κοινωνία». Γιατί λοιπόν η ριζοσπαστική Αριστερά δεν έχει καταλήξει σε συμφωνία και γιατί μια τουλάχιστον από τις οργανώσεις της αντιμετωπίζεται ως εχθρός από ορισμένους;

Το κύριο πρόβλημα σχετίζεται με την πολιτική πρακτική του ΣΕΚ. Τι είναι όμως το ΣΕΚ;

Είναι μια από τις οργανώσεις τροτσκιστικής καταγωγής. Το ΣΕΚ δεν εγκατέλειψε ποτέ τον κομμουνιστικό χαρακτήρα και στρατηγικός του στόχος είναι, συνεπώς, ο κομμουνισμός. Γιατί λοιπόν τόση εχθρότητα από ορισμένο κυρίως χώρο; Το ΣΕΚ κατηγορείται για οππορτουνιστική τακτική. Οτι σε δημοτικές εκλογές ψήφισε υποψήφιο του ΠΑΣΟΚ σε δεύτερο γύρο. Συνολικά υπάρχει ένα ασαφές κατηγορητήριο που κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα, αλλά ποτέ δεν συγκεκριμενοποιήθηκε. Επί της ουσίας γιατί ορθώνουμε τείχη απέναντι σε όποιες απόψεις εκφέρονται από επαναστατικές οργανώσεις, τις οποίες εμείς κρίνουμε ως μη επαναστατικές και παραιτούμαστε από την δημιουργική συζήτηση και αντιπαράθεση με αυτά τα ρεύματα;

Λοιπόν, αν για ορισμένους δεν πρέπει να συνεργαστούμε εκλογικά με το ΣΕΚ (συν ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ), τότε να μας πουν το γιατί. Μιλάμε για εκλογική συνεργασία, όχι για πόλο ή για συγχώνευση. Οπως πάλι γράφει ο Π.Π., «εάν εκτιμούμε ότι η πρακτική και οι θέσεις του ΣΕΚ καθιστούν απαγορευτική μια εκλογική σύμπραξη μαζί του, τότε πρέπει να το πούμε ανοιχτά και τίμια, ώστε να δώσουμε την μάχη, στο λίγο διάστημα που μας μένει για μια συμμαχία με τις άλλες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που μας ενδιαφέρουν.

Ας προσδιορίσουμε επιτέλους, το νόημα των εννοιών. Αλλο εκλογική συνεργασία, άλλο αόριστη ενότητα, άλλο συγκρότηση του πόλου της ριζοσπαστικής Αριστεράς, άλλο υπέρβαση και δημιουργία ενός κομμουνιστικού κόμματος. Δεν προτείνω κάποια «Ενωμένη Αριστερά», «καρικατούρα παλαιότερων εγχειρημάτων του τύπου ΚΚΕ-ΕΑΡ». Να φροντίζουμε να καταλαβαίνουμε αυτά που διαβάζουμε.

Η όλη σημερινή συζήτηση φανερώνει την κρίση που σοβεί ακόμα και στο χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Το ότι, λιγότερο ή περισσότερο, είμαστε αιχμάλωτοι της καταγωγής μας. Οτι πάσχουμε από μικρομεγαλισμό. Οτι λιγότερο ή περισσότερο δεν έχουμε αντιληφθεί το μέγεθος της καταστροφής και ότι έχουμε εισέλθει σε μια νέα ιστορική εποχή.

Μια περίπου βέβαιη κάθοδος περισσότερων σχημάτων, θα σήμαινε δύο βήματα πίσω σχετικά με την διαδικασία υπέρβασης του σημερινού κατακερματισμού.

Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 29-7-2007

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Μερικές αλήθειες για τον Ελβις Πρίσλεϊ

Οταν τριάντα χρόνια πριν, μήνα Αύγουστο, πέθαινε ο Ελβις Πρίσλεϊ, το πανκ μεσουρανούσε. Οταν έφτασε η είδηση σε μερικές συναυλίες πανκ, έγινε δεκτή με ζητωκραυγές. Ο Ελβις ήταν τα πάντα που μισούσε το πανκ –γέρος (είχε περάσει τα 40!) πλούσιος, και γνωστός από βαρετές μπαλάντες όπως τη "The Wonder of You". Ομως, χωρίς τον Ελβις δεν θα υπήρχε ούτε το πανκ ούτε το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής των πενήντα τελευταίων χρόνων. Ο Ελβις ήταν το σημείο εκκίνησης για μια ολόκληρη γενιά.

Ο Μπομπ Ντίλαν πρωτοασχολήθηκε με τη ροκ μουσική ακούγοντας το "Hound Dog". Ο Οτις Ρέντινγκ έκανε τα πρώτα του βήματα λέγοντας τραγούδια του Ελβις σε τοπικούς διαγωνισμούς νέων ταλέντων. Ο Τζον Λένον είπε «πριν από τον Ελβις δεν υπήρχε τίποτα». Ο Τζίμυ Πέητζ αποφάσισε να μάθει κιθάρα από το τραγούδι του Ελβις "Baby Let's Play House". Το πρώτο χιτ του Ελβις στην Βρετανία ήταν το "Heartbreak Hotel" και εκφράζει κάθε τι που ήταν εντυπωσιακά καινούργιο στη μουσική του Ελβις. Το τραγούδι λέει μια ιστορία μαύρης απελπισίας, βασισμένη σε μια είδηση για ένα σημείωμα αυτοκτονίας σε μια εφημερίδα. Ενα τέτοιο τραγούδι ήταν έτη φωτός μακριά από τα ζαχαρωμένα ερωτικά τραγουδάκια που τότε κυριαρχούσαν.

Το αστέρι του Ελβις άρχισε να λάμπει σε μια περίοδο που είχαν αρχίσει να καταρρέουν οι ρατσιστικοί διαχωρισμοί στη μουσική. Λευκοί μουσικοί είχαν αρχίσει να παίζουν μαύρη μουσική, και μαύροι μουσικοί όπως ο Τσακ Μπέρυ και ο Λιτλ Ρίτσαρντ άρχισαν να κατακτούν ένα λευκό ακροατήριο. Η συγχώνευση της λευκής και της μαύρης μουσικής από τον Ελβις βρισκόταν στην καρδιά αυτής της διαδικασίας.

Ακούγεται συχνά ότι ο Ελβις έκλεψε τη μαύρη μουσική. Υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό αλήθειας σε αυτόν τον ισχυρισμό. Το πρώτο χιτ του Ελβις ήταν μια ερμηνεία του "That's All Right" του Αρθουρ Κράνταπ. Ο Κράνταπ δεν πληρώθηκε ποτέ τα πνευματικά του δικαιώματα και πέθανε στη φτώχεια. Ομως, η όλη ιστορία είναι πιο περίπλοκη. Ο Τζέρι Λάϊμπερ ένας από τους στιχουργούς και τους παραγωγούς του "Hound Dog" ήταν γιος Εβραίων μεταναστών από την Πολωνία. Η μητέρα του είχε ένα μπακάλικο στη Βαλτιμόρη και ήταν μια από τους λίγους μαγαζάτορες που έδιναν με βερεσέ σε μαύρους πελάτες. Ο Τζέρι πήγαινε συχνά παραγγελίες σε σπίτια μαύρων οικογενειών και εκεί τον κέρδισε η μαύρη μουσική.

Μαύρη μουσική

Το 1953 το "Hound Dog" είχε γίνει χιτ από την Μπιγκ Μάμα Θόρντον, αλλά μόνο σε ραδιοσταθμούς που στόχευαν σε αποκλειστικά μαύρο κοινό (www.youtube.com/watch?v=P3s4v-02P6c). Το 1956 το ηχογράφησε ο Ελβις κερδίζοντας ένα νέο κοινό για το τραγούδι –και το στυλ του- που ούτε να ονειρευτεί μπορούσε η Θόρντον.

Το αποτέλεσμα ήταν ο Ελβις να αποκτήσει πολλούς εχθρούς. Οταν εμφανίστηκε στο Grand Old Opry ένα δημοφιλές ραδιοφωνικό σοου με κάουντρι και γουέστερν μουσική, του είπαν ότι «εδώ δεν παίζουμε νέγρικη μουσική, τράβα να ξαναγίνεις φορτηγατζής». Ιερωμένοι από τον αμερικάνικο νότο τον καταδίκασαν γιατί έπαιζε «μουσική της ζούγκλας». Ο ρατσισμός ήταν τότε απλωμένος και στη Βρετανία αλλά η μουσική δεν ήταν ρατσιστικά διαχωρισμένη στο βαθμό που ήταν στις ΗΠΑ. Ο πρώτος μαύρος μουσικός που έφτασε στην κορυφή των τσαρτς ήταν ο πιανίστας Γουίνιφρεντ Ατγουελ το 1954.

Τον Ελβις τον «υιοθέτησε» μια νέα γενιά στη Βρετανία που είχε μεγαλώσει μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και η οποία δεν είχε γνωρίσει ούτε την μεγάλη ανεργία ούτε τις ήττες της προπολεμικής περιόδου. Ως αποτέλεσμα αυτή η γενιά ήταν περισσότερο δυναμική. Η βλοσυρή επιθετικότητα του Ελβις έκφραζε μια νέα διάθεση. Οπως τραγουδούσε στο "Trouble" «δεν δέχομαι διαταγές από κανέναν».

Ο Ελβις γινόταν ο εκφραστής μιας αντιαυταρχικής διάθεσης. Οι ταινίες του παρακινούσαν σε μια ενεργητική ανταπόκριση για παράδειγμα χορό στους διαδρόμους της αίθουσας. Κατηγόρησαν το ροκ εν ρολ και τον Ελβις ειδικότερα ως υπεύθυνους για την νεανική εγκληματικότητα που υποτίθεται ότι –όπως λένε συνέχεια- αυξανόταν. Στην πραγματικότητα μια έρευνα που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Νιου Σοσάϊτι αποδείκνυε ότι αυτή η μουσική προσανατόλιζε αλλού την επιθετικότητα και μείωνε τα βίαια εγκλήματα.

Ο Ελβις με τη μουσική του αμφισβητούσε την ιδεολογία που κυριαρχούσε στην κοινωνική ζωή –τον ρατσισμό, τον σεξουαλικό συντηρητισμό το σεβασμό προς τις εξουσίες. Ομως, ταυτόχρονα ήταν και πηγή τεράστιου κέρδους. Στις συνθήκες του μεταπολεμικού οικονομικού μπουμ, οι νέοι άνθρωποι δεν περνούσαν πια απότομα και μονομιάς από την παιδική ηλικία στη ζωή του ενήλικα. Εφευρέθηκε η κατηγορία του «τηνέητζερ». Το 1956, τα 13 εκατομμύρια των τηνέητζερς στις ΗΠΑ είχαν ένα εισόδημα 7 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Πολλά λεφτά, που μπορούσαν να ξοδευτούν σε δίσκους και ρούχα.

Πειθαρχία

Το τραγούδι "Blue Suede Shoes" έγινε ο «ύμνος» μιας γενιάς για την οποία τα ρούχα ήταν κάτι περισσότερο από ένα μέσο για να κρατιόμαστε ζεστοί. Ο νέος άνθρωπος που υπεράσπιζε τα μπλε σουέντ παπούτσια του απέναντι σε όλους τους κριτές του κατά πάσα πιθανότητα δεν θα δεχόταν εύκολα την παραδοσιακή πειθαρχία του σχολείου και του εργοστασίου.

Δυστυχώς η αριστερά δεν καταλάβαινε τίποτα απ' αυτά. Η Νέα Αριστερά που είχε γεννηθεί μετά την ήττα του βρετανικού ιμπεριαλισμού στο Σουέζ και την εξέγερση ενάντια στον σταλινισμό στην Ουγγαρία το 1956, προτιμούσε την τζαζ και την φολκ μουσική. Ο Ερικ Χόμπσμπομ, ο κομμουνιστής διανοούμενος δήλωσε ότι «ο συνήθης οπαδός του ροκ εν ρολ, εκτός αν είναι σε ένα βαθμό τουλάχιστον διανοητικά καθυστερημένος, τείνει να βρίσκεται στις ηλικίες ανάμεσα στα 10 και τα 15».

Η καριέρα του Ελβις ρίχνει φως σε μια αντίθεση στην καρδιά του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός έχει ανάγκη την παραγωγή κέρδους για να επιβιώσει. Ομως, για να μπορεί να βγάζει κέρδος από τους εργάτες, χρειάζεται και μια ιδεολογία που θα εξασφαλίζει ότι οι εργάτες ξέρουν την «θέση» τους. Το χρήμα τελικά κέρδισε. Οι μεγαλομέτοχοι των μουσικών εταιρειών ήταν πιο ισχυροί από τους επαρχιακούς κληρικούς που ζητούσαν την απαγόρευση του Ελβις.

Πάντοτε υπήρχε ένα στοιχείο απάτης στον τρόπο που προωθούνταν ο Ελβις. Η δεύτερή του ταινία, το Loving You, ήταν ιδιαιτέρως κυνική όσον αφορά το κατά πόσο ένα σκάνδαλο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να προωθηθεί μια καριέρα. Κατά κάποιο τρόπο αυτή η ταινία προαναγγέλει μια άλλη για τους Sex Pistols, με τίτλο The Great Rock'n'Roll Swindle. Οι σεξουαλικά προκλητικές χορευτικές φιγούρες του Ελβις «ενισχύονταν» κρεμώντας με ένα σπάγκο μέσα στο παντελόνι του τον χαρτονιένο κύλινδρο ενός ρολού χαρτιού υγείας.

Οι πρώτες ταινίες του Ελβις ήταν απλά ντεκόρ για τα τραγούδια του. Ομως, το 1960 έκανε μια διαφορετική ταινία. Στο Flaming Star έπαιζε ένα νέο μικτής καταγωγής –από λευκούς και ινδιάνους γονείς- που βρίσκεται εγκλωβισμένος στη σύγκρουση ανάμεσα σε δυο κοινότητες. Η ταινία ήταν ένα δυνατό αντιρατσιστικό μήνυμα, και παρόλο που η προβολή της απαγορεύτηκε στην Νότιο Αφρική, το Συμβούλιο των Ινδιάνικων Φυλών του Λος Αντζελες έκλεξε τον Ελβις ως επίτιμο μέλος του. Ηταν η καλύτερη στιγμή του Ελβις ως ηθοποιού.

Ομως, η ταινία ήταν εισπρακτική αποτυχία. Κατόπιν ο Ελβις εμφανίστηκε σε μια σειρά τετριμένων ταινιών όπου άλλαζε συνεχώς η τοποθεσία (Blue Hawaii, Viva Las Vegas, Fun in Acapulco) αλλά η πλοκή παρέμενε το ίδιο βαρετή. Από μουσικής άποψης διατήρησε –εν μέρει τουλάχιστον- τη θαυμάσια φωνή του, αλλά του έδιναν μέτριο υλικό. Ο μάνατζέρ του, ο «Συνταγματάρχης» Πάρκερ δεν του επέτρεπε να συναντιέται με τους στιχουργούς και κράτησε τον αποκλειστικό μουσικό και χρηματικό έλεγχο για λογαριασμό του. Στον Ελβις έδιναν να πει βαρετές μπαλάντες και τραγουδάκια δεύτερης διαλογής. Ακούστε το "Baby Let's Play House"(www.youtube.com/watch?v=Q197stLQLdw) και αυτό που ακολούθησε, το "The Wonder of You" για να καταλάβετε πως μπορεί να ξεφτιλιστεί ένας καλλιτέχνης. Η αρχική μουσική του Ελβις αντλούσε δύναμη από τη μαύρη μουσική. Το 1969, όταν θεωρήθηκε ότι θα πουλήσει ένα «κοινωνικά ευαισθητοποιημένο» τραγούδι, του έδωσαν να πει το απελπιστικό "In The Ghetto" που παρουσιάζει τους μαύρους σαν ανήμπορα θύματα.

Καινοτομίες

Ο Ελβις ήταν πλούσιος αλλά και ανίσχυρος. Μια φορά πέταξε με το προσωπικό του τετρακινητήριο αεροπλάνο μια απόσταση 1.100 χιλιομέτρων, για να αγοράσει σάντουιτς με φυστικοβούτυρο. Μπορούσε ακόμα να προσελκύει πλήθη –τους κακομαθημένους πλούσιους στο Λας Βέγκας- αλλά μια νέα γενιά μουσικών έκανε καινοτομίες τις οποίες ο ίδιος πια δεν μπορούσε να ακολουθήσει.

Σε αντίθεση με τον Ελβις έγραφαν οι ίδιοι τα τραγούδια τους και τουλάχιστον προσπαθούσαν να έχουν τον έλεγχο των οικονομικών τους. Ο Ελβις δεν είχε έλεγχο σε τίποτα. Περιφρονούσε τα τραγούδια και τις ταινίες που τον έβαζαν να παίζει, όμως ο «Συνταγματάρχης» είχε πάντα την τελευταία λέξη.

Ετσι ο Ελβις το ριξε στην πορνογραφία, τον μυστικισμό και όλο και πιο πολύ στα ναρκωτικά. Ο γιατρός του του έγραφε συνταγή για ότι χαπάκι ζητούσε. Στα 42 του ήταν νεκρός, σκοτωμένος από το σύστημα που για μια σύντομη στιγμή φάνηκε ότι αμφισβητεί. Ενας από τους πρώτους που αντίκρυσαν το πτώμα του ήταν ο μεγάλος μαύρος τραγουδιστής Τζέημς Μπράουν, που ήξερε τον Ελβις για πολλά χρόνια. Ο Μπράουν μουρμούρισε «Ελβις, πως άφησες να γίνει κάτι τέτοιο;»

Ο Ελβις έθεσε ένα δίλημμα για τον καπιταλισμό, όχι όμως ένα ανυπέρβλητο δίλημμα. Στο τέλος, το σύστημα τον διατήρησε ως εμπόρευμα και τον κατέστρεψε ως μουσικό. Συχνά, ρίχνεται το φταίξιμο για αυτή την κατάληξη στον «Συνταγματάρχη» Πάρκερ. Ο Πάρκερ ήταν όντως ανίκανος και φοβισμένος ότι ο Ελβις μπορεί να κάνει κάτι εξοργιστικό και αντιπατριωτικό. Ομως, η διαδρομή μπορούσε να είναι η ίδια και χωρίς τον Πάρκερ. Οπως είχε επισημάνει ο Καρλ Μαρξ «η καπιταλιστική παραγωγή είναι εχθρική στην τέχνη και την ποίηση».

Η μουσική δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο, αλλά μπορεί να εμπνεύσει αυτούς που έχουν την δύναμη να τον αλλάξουν. Ο Ελβις δεν ήταν σοσιαλιστής, ήταν απλά ένας εξεγερμένος ενάντια σε ένα σύστημα που ποτέ δεν κατανόησε –και η εξέγερσή του γέννησε ένας μέρος από την καλύτερη μουσική του αιώνα.

Ιαν Μπέρτσαλ,
από την εφημερίδα Socialist Worker

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης.

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ
και όχι "σοσιαλισμό σε μια χώρα" ή "σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα"

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του 1917 δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ μετά την επικράτηση του σταλινισμού, της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών είναι κρατικοί καπιταλισμοί όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι'αυτό, υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε επίσης όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλεία της "δικής μας" άρχουσας τάξης υποστηρίζουμε το σύνθημα Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σε αυτή την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ενα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

Θέλω να γίνω μέλος του ΣΕΚ

Ονομα

Διεύθυνση...

Πόλη ....

Τηλέφωνο..

Σωματείο - Σύλλογος......................................

....

Γράψτε μας στη διεύθυνση:
Τ.Θ.8161, Ομόνοια, 100 10 Αθήνα

ΣΕΚ

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΟΥΜ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Γιάννης Αγγελόπουλος

ΧΑΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8
καφέ «Γωνιά των Αγγέλων» 8.30μμ
40 χρόνια απο την
Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλήτρια: Δώρα Κιντή

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8 Δημαρχείο 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Δημήτρης Κουτσούρης

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8 καφέ info 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Γιώργος Τσαμούρης

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 καφέ dream 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Στρατής Κωνσταντάρας

Ν.ΣΜΥΡΝΗ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 καφέ Γιώργος 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Πάνος Κατσαχνιάς

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 καφενείον 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλήτρια: Χριστίνα Κόικα

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 καφέ nuovo 8μμ
Οι εκλογές στις 16 Σεπτέμβρη
με το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Χρήστος Αργύρης

ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 Κέντρο Νέων 7μμ
ΣΕΚ και εκλογές
Ομιλητής: Νικηφόρος Παπαδόπουλος

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ 25/8 Εστίες Δόμπολης 7μμ
40 χρόνια απο την
Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλητής: Θοδωρής Κούρος

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 ταβέρνα Ροζαλία 7.30μμ
Τρότσκι και Διαρκής Επανάσταση

ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ info 7.30μμ
40 χρόνια απο την
Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλητής: Γιώργος Τσαμούρης

ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Ταπητουργείο 7.30μμ
Είναι η Κούβα διαφορετική;
Ομιλητής: Λέανδρος Μπόλαρης

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Αναψυκτήριο 7.30μμ
40 χρόνια απο την
Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλητής: Στρατής Κωνσταντάρας

ΚΑΛΛΙΘΕΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Δημαρχείο 7.30μμ
Τι συμβαίνει στην Βενεζουέλα σήμερα;
Ομιλητής: Αλέξης Καλέργης

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ Αλσος 7.30μμ
Η Ρώσικη Επανάσταση
Ομιλήτρια: Λίλιαν Μπουρίτη

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ Γρηγόρης 7.30μμ
Λένιν
Ομιλήτρια: Κατερίνα Πατρικίου

ΙΛΙΟΝ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ Εδεσμα 7.30μμ
Το ενιαίο μέτωπο - Οδηγός δράσης
για την ενότητα της Αριστεράς
Ομιλητής: Μιχάλης Βερβέρης

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ Πρεσβεία 7μμ
Βενεζουέλα - Που πάει η επανάσταση;
Ομιλητής: Νεκτάριος Δαργάκης

ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Στέκι 8μμ
Μαυρίζουμε την Ν.Δ - Δεν εμπιστευόμαστε
το ΠΑΣΟΚ- Φράζουμε το δρόμο στο ΛΑ.Ο.Σ.
Στηρίζουμε το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Λουκάς Θεοτοκάτος

Ν.ΙΩΝΙΑ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Παλαιό Δημαρχείο 8μμ
Μαυρίζουμε την Ν.Δ - Δεν εμπιστευόμαστε
το ΠΑΣΟΚ- Φράζουμε το δρόμο στο ΛΑ.Ο.Σ.
Στηρίζουμε το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλήτρια: Δήμητρα Λιναρδάκη

ΜΑΡΟΥΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 καφέ Γαρδένια 8μμ
Μαυρίζουμε την Ν.Δ - Δεν εμπιστευόμαστε
το ΠΑΣΟΚ- Φράζουμε το δρόμο στο ΛΑ.Ο.Σ.
Στηρίζουμε το ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α
Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 29/8 Εργατικό Κέντρο 7.30μμ
Είναι η Κούβα διαφορετική;

ΝΙΚΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 30/8 Δημαρχείο 7μμ
40 χρόνια απο την
Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα
Ομιλήτρια: Ελπίδα Καμπάνη

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
ΣΑΒΒΑΤΟ 1/9 καφέ «Οδοιπλανώ» 7μμ
Τρότσκι: Προβλήματα της καθημερινής ζωής

ΓΑΛΑΤΣΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 5/9 Πινακοθήκη (Ψυχάρη 36)
Το ενιαίο μέτωπο - Οδηγός δράσης
για την ενότητα της Αριστεράς

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9/9
ΕΔΟΘ (Προξ.Κορομηλά 51) 7.30μμ
34 χρόνια απο το πραξικόπημα στην Χιλή.
Υπάρχει άλλος δρόμος για την Αριστερά;
Ομιλητής: Κώστας Τορπουζίδης

στις σχολές...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΡΕΘΥΜΝΟ
ΠΕΜΠΤΗ 23/8 Κήπος 4μμ
ΣΕΚ και εκλογές
Ομιλητής: Στέλιος Μιχαηλίδης

Τι είναι και για τι παλεύει το ΣΕΚ

ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ

ΑΘΗΝΑ **ΚΕΝΤΡΟ 6932840030,** Αμπελόκηποι 6973669298, Στουρνάρη *(Εξάρχεια)* 69480819082, Βικτόρια 6932751578, Γκύζη 6973669298, Πατήσια 6945549910, Κυψέλη 6972669983, Γαλάτσι 6937297138, Κάτω Πετράλωνα 6974601057, Ανω Πετράλωνα 6972825701, Κεραμεικός 6972231125, Κουκάκι 6948673638

ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΑ 6976023947, Αγ. Δημήτριος 6974760178, Ηλιούπολη 6974760178, Βύρωνας 6976423861, Ελληνικό 6972201618, Ν.Σμύρνη 6972245308, Π. Φάληρο 6977249308, Ιλίσια-Ζωγράφου 6948266294, Καλλιθέα 6992287187, Μοσχάτο 6932043687

ΒΟΡΕΙΑ 6932394790, Μαρούσι -Κηφισιά - Πεύκη 6972327931, Μεταμόρφωση 6949922269, Χαλάνδρι 6972238651, Χολαργός-Ψυχικό 6973050470, Αγ. Παρασκευή 6945125154, Ν. Ιωνία-Ν. Φιλαδέλφεια 6932458155, Ν. Ηράκλειο 6947777158,

ΔΥΤΙΚΑ 6978671192, Αγ. Ανάργυροι-Μενίδι 6972032108, Καματερό 6945677808, Ιλιον 6934185231, Πετρούπολη 6973050590, Περιστέρι 6936742881, Αιγάλεω 6946937432

πΕΙΡΑΙΑΣ 6945829645, Κερατσίνι 6948840134, Κορυδαλλός 6948840134, Νίκαια 6995482423, Πασαλιμάνι 6936926038, Καλλίπολη 6934052292, Ν. Φάληρο-Καμίνια 6944149451, Πέραμα 6977528970

ΣΧΟΛΕΣ ΑΘΗΝΑΣ 6974760179, ΑΣΟΕΕ 6934058344, ΕΜΠ 6932751578, ΝΟΜΙΚΗ 6932015679, ΦΛΣ 6978559518, Σχολές Θετικών Επιστημών 6947602766, Πάντειος 6978650354, ΑΣΚΤ 6932594899, ΤΕΙ Αιγάλεω 6934185231, ΤΕΙ Πειραιά 6973347597

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 6976595821 ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ 6974770802, Καλαμαριά 6937272845, Τούμπα 6944573975, Χαριλάου 6973600813 **ΚΕΝΤΡΟΔΥΤΙΚΑ 6944640403,** Αμπελόκηποι 6972585353, Νεάπολη- Συκιές 6976595821, Κέντρο 6946123602, Μαθητές 6973614853 **ΣΧΟΛΕΣ 6937539449,** Μαθηματικό-Φυσικό 6978850281, Νομική 6948486377, Πολυτεχνείο 6978698795, ΦΛΣ 6978890468, Καλών Τεχνών 6977017070, ΤΕΙ 6978416028, ΠΑ.ΜΑΚ. 6932197565 **ΓΙΑΝΝΕΝΑ 6977614478,** Πόλη 6939062458, Ιατρική 6945677808, Φιλοσοφική 6946762169, Χημικό 6972311179, Βιολογικών Εφαρμογών 6977080222, Μαθητές 6946706346 **πΑΤΡΑ,** Πόλη 6942537435, ΤΕΙ 6934020219

ΚΡΗΤΗ 6972715314, ΗΡΑΚΛΕΙΟ 6936856614, ΧΑΝΙΑ 6972715314, ΡΕΘΥΜΝΟ 6934216811, ΠΟΛΗ 6934216811, ΤΕΙ 6947907826, ΦΛΣ-ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ 6934165340, ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ- ΨΥΧΟΛ. 6934216811,
ΑΓΡΙΝΙΟ 6972923142, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ 6947324620, ΑΡΤΑ 6948308799, ΒΟΛΟΣ 6972231125, ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ 6974541520, ΖΑΚΥΝΘΟΣ 6977815669, ΙΚΑΡΙΑ 6934284525, ΚΑΛΑΜΑΤΑ 6977210336, ΛΑΜΙΑ 6979115155, ΜΥΤΙΛΗΝΗ 6946774201, ΞΑΝΘΗ 6978695229, ΣΑΜΟΣ 6938510280, ΣΥΡΟΣ 6947534124, ΧΑΛΚΙΔΑ 6973328487, ΛΑΡΙΣΑ 6942647137

Εξορμήσεις με την Εργατική Αλληλεγγύη

ΤΕΤΑΡΤΗ 22/8
Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ πλατεία ΗΣΑΠ 7μμ

ΠΕΜΠΤΗ 23/8
ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλατσίου & Βείκου 7.30μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΧΑΝΙΑ
Αγορά 7μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/8
ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΚΟΥΚΑΚΙ σταθμός Μετρό Φιξ 7μμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ σταθμός Μετρό 7μμ
Κ.ΠΑΤΗΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7.30μμ
ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ Βασιλόπουλος 7μμ
ΒΥΡΩΝΑΣ πλατεία Δεληολάνη 7μμ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ μαρκετ ΙΝ 7μμ
Ν.ΣΜΥΡΝΗ κεντρική πλατεία 7μμ
ΚΑΛΛΙΘΕΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
Ν.ΙΩΝΙΑ πεζόδρομος Μ.Ασίας 7μμ
ΧΑΛΑΝΔΡΙ πεζόδρομος Χαιμαντά 7μμ
ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Αγ.Ιωάννου & Γιαβάση 7μμ
ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 7μμ
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ Σκλαβενίτης 7μμ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος 7μμ
ΙΛΙΟΝ κεντρική πλατεία 7μμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ πεζόδρομος Σωτήρος 7μμ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ πλ.Ελευθερίας 7μμ
ΝΙΚΑΙΑ πλ.Περιβολάκι (Νεοσετ) 7μμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Νομαρχία 6.30μμ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Λιοντάρια 6μμ

ΡΕΘΥΜΝΟ
Παλιά Πόλη 6.30μμ

ΠΑΤΡΑ
Πλατεία Ολγας 7.30μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 25/8
ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή Καλλιδρομίου 11.30πμ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ Μαρινόπουλος 11.30πμ
ΚΥΨΕΛΗ κεντρική πλατεία 12.30μμ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ Βασιλόπουλος 12μες
ΑΙΓΑΛΕΩ σταθμός Μετρό 11.30πμ
ΑΓ.ΑΝΤΩΝΙΟΣ σταθμός Μετρό 11.30πμ
ΒΡΙΛΗΣΙΑ κεντρική πλατεία 12μες
ΒΥΡΩΝΑΣ πλατεία Αγ.Λαζάρου 7μμ
Ν.ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ πλατεία Πατριάρχου 6μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ Άγ.Λαμπράκη 10.30πμ
ΤΟΥΜΠΑ Αγ.Θεράποντος 10.30πμ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ πλ.Επταλόφου 10.30πμ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ πεζόδρομος 10.30πμ
ΧΑΡΙΛΑΟΥ πλ.Οσίας Ξένης 10.30πμ

ΔΕΥΤΕΡΑ 27/8
ΣΥΝΤΑΓΜΑ σταθμός Μετρό 7πμ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ σταθμός ΗΣΑΠ 7πμ
ΚΗΦΙΣΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 6μμ

ΤΡΙΤΗ 28/8
ΒΙΚΤΩΡΙΑ σταθμός ΗΣΑΠ 7μμ
ΠΕΥΚΗ κεντρική πλατεία 7μμ
ΧΟΛΑΡΓΟΣ Εμπορικό Κέντρο 7μμ

ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΟΗΕ ΣΤΟ ΝΤΑΡΦΟΥΡ ΤΟΥ ΣΟΥΔΑΝ

Πίσω από το μύθο της "ανθρωπιστικής επέμβασης"

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αποφάσισε στις αρχές του μήνα να στείλει 26.000 «κυανόκρανους» στο Νταρφούρ. Η δύναμη θα αρχίσει να αναπτύσσεται από το φθινόπωρο και η εγκατάστασή της θα ολοκληρωθεί μέχρι το τέλος του χρόνου. Οταν γίνει αυτό θα είναι η μεγαλύτερη «ειρηνευτική δύναμη» του ΟΗΕ στον κόσμο.

Ενας εμφύλιος πόλεμος μαίνεται στο Νταρφούρ στο δυτικό Σουδάν, από το 2003. Μέχρι στιγμής έχει κοστίσει περισσότερους από 200.000 νεκρούς και 2 εκατομμύρια πρόσφυγες. Υποτίθεται ότι τα στρατεύματα του ΟΗΕ θα επιβάλλουν την τήρηση της ειρηνευτικής συμφωνίας ανάμεσα στην κυβέρνηση του Σουδάν και τους αντάρτες και την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας στον πληθυσμό και με αυτό τον τρόπο θα φέρουν την ειρήνη στην βασανισμένη περιοχή.

Στη Δύση, κι ιδιαίτερα στην Αμερική, η σύγκρουση στο Νταρφούρ παρουσιάζεται με τον τρόπο που βολεύει την ιδεολογία του «αντιτρομοκρατικού πολέμου». Από τη μια μεριά, μας λένε, είναι οι «αυτόχθονεςΑφρικανοί» και από την άλλη «οι πολιτοφυλακές των Αράβων» -δηλαδή των μουσουλμάνων- που οπλίζονται από την ισλαμιστική κυβέρνηση του Σουδάν. Αρα, σύμφωνα με αυτή την «ανάλυση» η αποστολή στρατευμάτων είναι επιβεβλημένη όχι μόνο ως «ανθρωπιστική επέμβαση» αλλά και για λόγους ασφαλείας.

Πρόκειται για μια σκόπιμη υπεραπλούστευση. Ολες οι πλευρές που διεξάγουν τον πόλεμο στο Νταρφούρ είναι αυτόχθονες αφρικανοί και όλοι είναι μουσουλμάνοι. Ο Αλεξ Ντε Βάαλ καθηγητής του Χάρβαρντ και μέλος της ομάδας που είχε συμβάλει σε μια προηγούμενη κατάπαυση του πυρός τον Μάη του 2006 επισημαίνει ότι:

«Η ιστορία δεν είναι τόσο απλή όσο παρουσιάζεται από τα ΜΜΕ τα οποία μιλάνε για μια σύγκρουση ανάμεσα σε 'Αραβες' και 'Αφρικανούς. Οι Zaghawa –μια από τις ομάδες που έχει υποστεί μεγάλες διώξεις και παρουσιάζεται από τον τύπο ως 'αυτόχθονες Αφρικανοί' – είναι σίγουρα αυτόχθονες, μαύροι και Αφρικανοί: μοιράζονται μια μακρινή κοινή καταγωγή με τους Βερβέρους του Μαρόκου και άλλους αρχαίους λαούς της Σαχάρας. Ομως, το όνομα Bedeyat, μια συγγενική ομάδα των Zaghawa θα πρέπει να μας υποψιάσει για την πραγματική τους καταγωγή: βάλτε το όνομα στον πληθυντικό σύμφωνα με τον παραδοσιακό αραβικό τρόπο και έχουμε το όνομα Bedeyiin δηλαδή Βεδουίνοι. Αντίστοιχα, οι αντίπαλοι των Zaghawa στον πόλεμο, οι Αραβες του Νταρφούρ είναι 'Αραβες' με την αρχαία έννοια της λέξης 'Βεδουίνος' που σημαίνει ο νομάδας της ερήμου, αλλά μόνο τις τελευταίες δεκαετίες έχουν αρχίσει να περιγράφονται με αυτό το όνομα οι Αραβες του Νείλου. Οι Αραβες του Νταρφούρ είναι κι αυτοί αυτόχθονες, μαύροι και Αφρικανοί. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν εμφανείς φυλετικές ή θρησκευτικές διαφορές ανάμεσα στις δυο πλευρές: όλοι ζουν επί αιώνες στον ίδιο τόπο, όλοι είναι Μουσουλμάνοι.»

Εμφύλιος

Ο εμφύλιος πόλεμος έχει άλλες, πολύ πιο «πεζές» και υλικές αιτίες. Το Νταρφούρ ήταν πάντα μια από τις πιο παραμελημένες περιοχές του Σουδάν. Ακόμα και σήμερα δεν υπάρχει μια εθνική οδός που να το συνδέει με την πρωτεύουσα Χαρτούμ. Η οικονομία του εξαρτιόταν από τις σχέσεις ανάμεσα στις αγροτικές κοινότητες και στους νομάδες βοσκούς –η μόνη πραγματική διαφορά ανάμεσα σε 'Αραβες' και 'Αφρικανούς'. Ο λιμός και η ξηρασία της δεκαετίας του 1980 διατάραξε αυτήν την ισορροπία. Οι πολιτικές των κυβερνήσεων του Χαρτούμ έριξαν κι άλλο λάδι στη φωτιά, το ίδιο και οι επεμβάσεις απ' έξω: από τις γειτονικές αφρικανικές χώρες και τις μεγάλες δυνάμεις.

Αυτή τη στιγμή στο Νταρφούρ δεν υπάρχουν καν δυο σαφώς οριοθετημένα αντίπαλα στρατόπεδα στον εμφύλιο πόλεμο. Από τη μια είναι οι φιλοκυβερνητικές πολιτοφυλακές οι Ζανζαβίντ, και από την άλλη διαφορετικές φράξεις οργανώσεων όπως ο Σουδανικός Απελευθερωτικός Στρατός (SLA) ή το Κίνημα Δικαιοσύνης και Ισονομίας (JEM) που πολεμάνε μεταξύ τους με την στήριξη διαφορετικών «περιφερειακών» δυνάμεων.

Το 1983 ο δικτάτορας του Σουδάν, ο Νιμέιρι επέβαλε τον ισλαμικό νόμο (τη σαρία). Τότε, οι ΗΠΑ τον στήριζαν, τον είχαν αποσπάσει από τη σοβιετική επιρροή. Αντίστοιχα, η Ρωσία άλλαξε συμμάχους: υποστήριζε τον Απελευθερωτικό Στρατό του Λαού του Νότου (SPLA), μια οργάνωση που ζητούσε αυτονομία και έλεγχο του πετρελαϊκού πλούτου για λογαριασμό των χριστιανικών και ανιμιστικών πληθυσμών του νότου του Σουδάν. Από τότε κιόλας, αυτή η οργάνωση προσπαθούσε να ανοίξει ένα «δεύτερο μέτωπο» στο δυτικό Σουδάν, το Νταρφούρ.

Τα χρόνια πέρασαν, οι ΗΠΑ νίκησαν στον Ψυχρό Πόλεμο. Από τα μέσα της δεκαετίας του '90 ο «νέος μεγάλος κίνδυνος» έγινε ο «ισλαμικός φονταμενταλισμός». Κυνικά και ψυχρά, οι αμερικάνικες κυβερνήσεις άρχισαν να στηρίζουν τους πρώην «τρομοκράτες» του Νότου, προσφέροντας περισσότερα από 2 δισεκατομμύρια δολάρια σε μυστική βοήθεια. Ξαφνικά, οι δεξιές χριστιανικές οργανώσεις στις ΗΠΑ «ανακάλυψαν» ότι η κυβέρνηση του Χαρτούμ εξοπλίζει «αραβικές πολιτοφυλακές» που ξεκληρίζουν τους «αδελφούς χριστιανούς» του Νότου. Οταν μάλιστα τις εκλογές της κέρδισε το Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας του Σουδάν, η εκστρατεία έφτασε σε νέο αποκορύφωμα. Το 1997 η κυβέρνηση Κλίντον έβαλε το Σουδάν στη λίστα των «χωρών που υποδαυλίζουν την τρομοκρατία.»

Το Σουδάν –και το Νταρφούρ- έχει μπει εδώ και πολλά χρόνια στο στόχαστρο των ΗΠΑ –επανειλημμένα τα προηγούμενα χρόνια η Κοντολίζα Ράις έχει ζητήσει την αποστολή μιας κοινής δύναμης του ΝΑΤΟ (!) και του ΟΗΕ στην περιοχή. Το αμερικάνικο «ενδιαφέρον» έχει δυο αιτίες. Η πρώτη είναι η στρατηγική θέση του Σουδάν στον γεοπολιτική χάρτη του «πολέμου κατά της ισλαμικής τρομοκρατίας». Η χώρα βρίσκεται στο σταυροδρόμι της Μέσης Ανατολής με τη Βόρεια Αφρική.

Η δεύτερη αιτία μπορεί να περιοριστεί σε μια λέξη: πετρέλαιο. Το Σουδάν έχει τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου, στο Νότο –και τώρα πρόσφατα ανακαλύφτηκαν και στο Νταρφούρ. Λόγω του ότι θεωρείται ακόμα «κράτος τρομοκράτης» είναι παράνομο για τις αμερικάνικες πολυεθνικές να επενδύσουν άμεσα εκεί. Το κενό το κάλυψε η Κίνα. Οι συνολικές επενδύσεις της στην πετρελαϊκή υποδομή του Σουδάν φτάνουν τα 8 δισεκατομμύρια δολάρια. Με τη σειρά της, η σουδανική κυβέρνηση ξοδεύει το 80% των εσόδων της από το πετρέλαιο για να αγοράζει τανκς, αεροπλάνα, πολυβόλα, εκτοξευτές ρουκετών από την Κίνα.

Οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν τη στρατιωτική τους ισχύ για να αλλάξουν αυτή την κατάσταση. Είναι μια συνολικότερη στρατηγική που αφορά συνολικότερα τη δυτική Αφρική. Η «Διοίκηση Αφρικής» του αμερικάνικου στρατού είναι εγκατεστημένη στο νησάκι Σάο Τομέ, κοντά στην ακτή της περιοχής. Εκεί θέλουν να εγκαταστήσουν και μια μεγάλη ναυτική βάση που σε συνδυασμό με την υπάρχουσα αμερικάνικη βάση στο Τζιμπουτί θα δίνει τη δυνατότητα στις αμερικάνικες δυνάμεις να πλήτουν σε ελάχιστο χρόνο όλες τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες της Αφρικής. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ παίζουν μεγάλο ρόλο στην εκπαίδευση και τον εξοπλισμό των δυνάμεων της «Αφρικανικής Ενωσης» (το 2002 αντικατέστησε τον Οργανισμό Αφρικανικής Ενότητας).

Παζάρια

Η απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ είναι προϊόν των παζαριών ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις που συμμετέχουν σε αυτό. Οι ΗΠΑ και η Βρετανία πίεσαν, η Κίνα το παζάρεψε και με τη σειρά της πίεσε την σουδανική κυβέρνηση να δεχτεί τη παρουσία των «κυανόκρανων» βάζοντας κι αυτή μια σειρά όρους όπως ότι οι κυανόκρανοι θα πρέπει να είναι στρατιώτες από χώρες μέλη της Αφρικανικής Ενωσης.

Το σίγουρο είναι ότι η «ανθρωπιστική επέμβαση» δεν πρόκειται να φέρει αποτέλεσμα, αντίθετα θα οξύνει το πρόβλημα. Αυτό δείχνει η αιματοβαμμένη εμπειρία παρόμοιων επεμβάσεων στην Αφρική κι αλλού. Οι δυνάμεις του ΟΗΕ που βρίσκονται για παράδειγμα στο Κονγκό, δεν έκαναν τίποτα για να σταματήσουν τον πόλεμο που έχει κοστίσει 4 εκατομμύρια ζωές –αντίθετα έχουν εμπλακεί σε εμπόριο όπλων και trafficking παιδιών και γυναικών. Το 1993 ο ΟΗΕ έστειλε στρατό στη Σομαλία πάλι για «ανθρωπιστικούς λόγους». Οι αμερικάνοι πεζοναύτες και οι άλλοι που συμμετείχαν στη δύναμη κατάφεραν να σκοτώσουν δέκα χιλιάδες ανθρώπους σε μερικούς μήνες προκαλώντας το μίσος των Σομαλών. Το 1994, οι «κυανόκρανοι» δεν κούνησαν το δακτυλάκι τους για να σταματήσουν την γενοκτονία στη Ρουάντα.

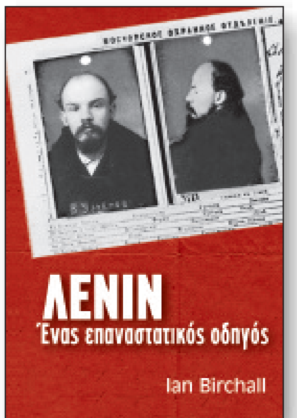
Η ευθύνη για την τραγωδία στο Νταρφούρ βαραίνει τον ιμπεριαλισμό που με τα νεοφιλελεύθερα μέτρα και τις επεμβάσεις του –ανοιχτές και καλυμμένες- έχει ερημώσει ολόκληρη την αφρικανική ήπειρο και στηρίζει τα πιο διεφθαρμένα και βάρβαρα καθεστώτα αρκεί να είναι «φιλικά». Αυτοί που είναι υπεύθυνοι για το πρόβλημα μόνο να το χειροτερέψουν μπορούν όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν για τις αγαθές τους προθέσεις σείοντας το έμβλημα του ΟΗΕ.

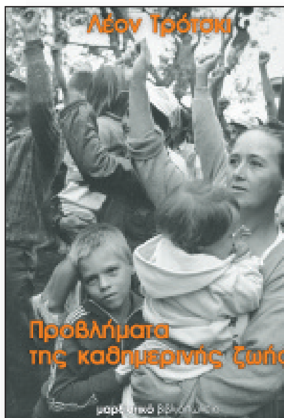
Λέανδρος Μπόλαρης

μαρξιστικό βιβλιοπωλείο

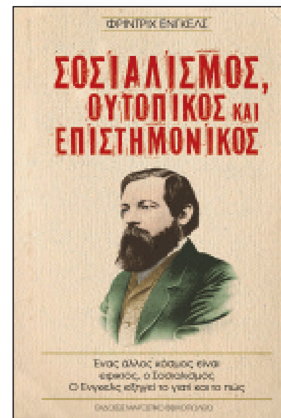
Ιδέες για να αλλάξουμε τον κόσμο

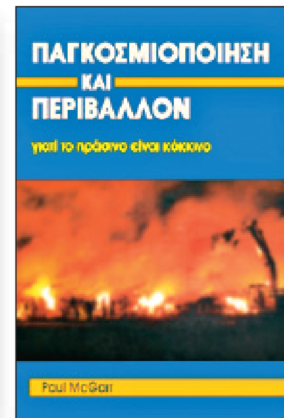

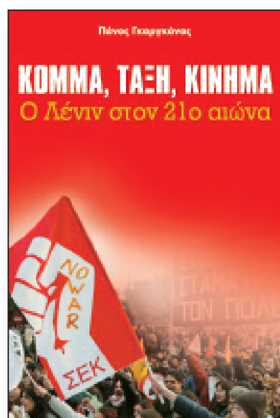

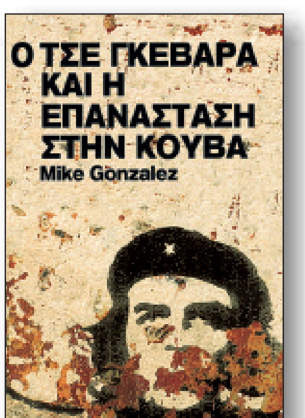

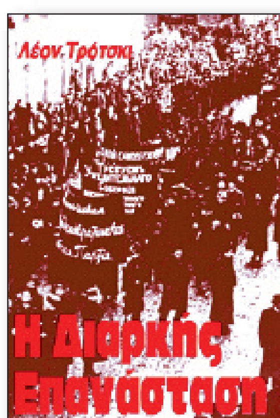

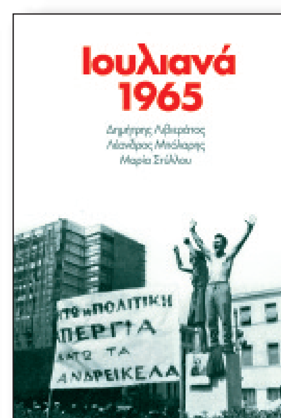

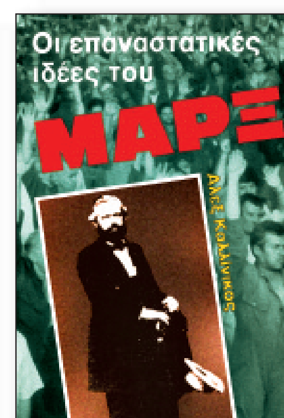

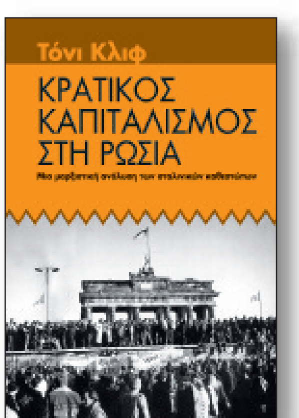

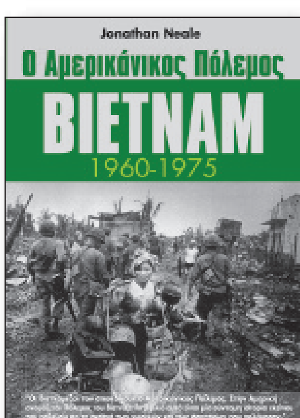

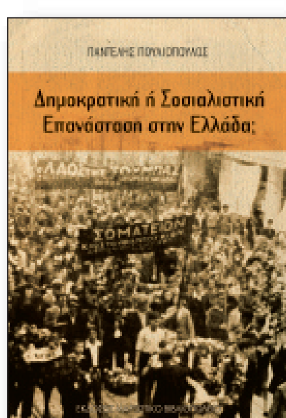

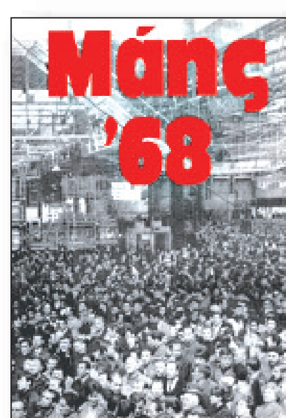

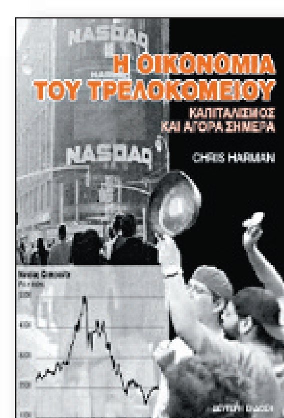

Φειδίου 14-16 (πίσω από Τιτάνια-Ρεξ), τηλ: 210 5247584, marxistiko@yahoo.gr

ΧΑΝΙΑ

Η μάχη του νοσοκομείου

Απόλυτη απογοήτευση ήταν για όλους τους εργαζόμενους, η συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου Χανίων, στις 8 Αυγούστου, για το ζήτημα του Νοσοκομείου. Τη συνεδρίαση την προκάλεσε η αντιπολίτευση έπειτα από την πίεση των εργαζόμενων στο νοσοκομείο.

Βουλευτάδες, δημαρχαίοι, δημοτικοί σύμβουλοι, επέδειξαν απαράδεκτη και περιφρονητική στάση απέναντι στο δίκαιο αίτημα των εργαζόμενων στο νοσοκομείο για μαζικές προσλήψεις και γενικότερα για τα αιτήματα για δημόσια και δωρεάν υγεία.

Η συνεδρίαση κλήθηκε από τη Δημοτική Αρχή στις τρεις το μεσημέρι ώστε να μην μπορεί να έρθει κόσμος. Η διαδικασία ήταν απαράδεκτη και αντιδημοκρατική αφού επέτρεπε στο Δήμαρχο να παίρνει το λόγο συνέχεια αποκλείοντας ουσιαστικά, οποιονδήποτε από το ακροατήριο ήθελε να μιλήσει.

Οι βουλευτές της Ν.Δ. κ. Νικηφοράκης και Μαρκογιαννάκης, και ο διοικητής του νοσοκομείου, θεώρησαν ότι όλα είναι καλά με το νοσοκομείο και η όλη η φασαρία που έχει ξεσπάσει τελευταία γύρω από το ζήτημα, είναι ένα απλό προεκλογικό παιχνίδι του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Τα παλιά προβλήματα, σύμφωνα με τον υπουργό των υποκλοπών κ. Μαρκογιαννάκη, οφείλονται στους υπαλλήλους που «δεν ήξεραν να αλλάζουν μια λάμπα» και στους «συνδικαλιστάδες» που τους υπεράσπιζαν. Ο δε κ. Νικηφοράκης κυνικά ομολόγησε ότι «δεν είναι δυνατό το Ε.Σ.Υ. να χρηματοδοτείται από τον κρατικό κορβανά». Επιχείρησαν μια θρασύτατη και οργουελική αντιστροφή της πραγματικότητας, λέγοντας ότι όσοι αντιπολιτεύονται «οδηγούν τους ασθενείς στους ιδιώτες λέγοντας ότι διαλύεται το νοσοκομείο»

Περικοπές

Η πραγματικότητα όμως που βιώνουν τόσο οι εργαζόμενοι που επισκέπτονται το νοσοκομείο, ως ασθενείς, όσο και οι εργαζόμενοι στο ίδιο το νοσοκομείο, είναι τελείως διαφορετική από το παντεσπάνι που μοιράζουν οι σύγχρονες Αντουανέτες της Ν.Δ.. Το νοσοκομείο Χανίων είναι σχεδόν άδειο από προσωπικό, αφού λείπουν σχεδόν 200 νοσηλευτές και περίπου 100 ιατροί. Αυτό δεν οφείλεται στη συνδικαλιστική δράση των εργαζόμενων σε αυτό ούτε σε όσους παλεύουν για τη σωτηρία του. Αντίθετα οφείλεται στις περικοπές και στην πολιτική της κυβέρνησης που αρνείται να το επανδρώσει με προσωπικό.

Η ταλαιπωρία των ασθενών είναι απίστευτη και η εξάντληση των εργαζόμενων το ίδιο. Όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τώρα ειδικά το καλοκαίρι που ο αριθμός των κατοίκων της πόλης, διπλασιάζεται και τριπλασιάζεται, λόγω του τουρισμού, η λειτουργία του νοσοκομείου είναι τρομερά δύσκολη και πραγματοποιείται μόνο λόγω της αυταπάρνησης των εργαζομένων.

Η απογοήτευση όμως ήταν διπλή μια και η αντιπολίτευση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Ο βουλευτής κ. Χριστοδουλάκης, υιοθέτησε ως λύση για τα προβλήματα του νοσοκομείου, το να συσταθεί ένας «όμιλος φίλων του νοσοκομείου». Μια «μη κυβερνητική» οργάνωση που με βάση την εθελοντική εργασία και τις δωρεές θα καλύψει υποτίθεται τις αδυναμίες. Στην πραγματικότητα ο κ. Χριστοδουλάκης επανέλαβε τα λόγια του κ. Νικηφοράκη περί αδυναμίας του κράτους να χρηματοδοτήσει την υγεία..

Ως πρωτοβουλία ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α συναντηθήκαμε με το Δ.Σ. του συλλόγου των εργαζομένων στο νοσοκομείο. Τους δηλώσαμε τη στήριξη μας στον αγώνα τους. Συμφωνήσαμε μαζί τους ότι στην πραγματικότητα γίνεται προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της υγείας. Από κοινού διαπιστώσαμε ότι ο αγώνας για τη δημόσια και δωρεάν υγεία είναι υπόθεση όλων μας. Η συνάντηση μας κατέληξε στην προσπάθεια να διοργανωθεί μια ανοιχτή συναυλία συμπαράστασης στην πλατεία της Δημοτικής Αγοράς στα τέλη του Αυγούστου, καθώς και στη συμμετοχή του συλλόγου στην διαδήλωση στις 8 Σεπτέμβρη στη Δ.Ε.Θ. για την οποία συζητάμε και τη χρηματοδότηση ενός πούλμαν.

Ως πρωτοβουλία αποφασίσαμε την κυκλοφορία προκήρυξης για το νοσοκομείο καθώς και την πραγματοποίηση εξόρμησης της ΕΝ.ΑΝΤΙ.Α. στο νοσοκομείο στις 21 του Αυγούστου.

Σεραφείμ Ρίζος

ΙΡΑΚ

Ενώ δεν ελέγχουν ούτε την κατοχική Βουλή

Χάνουν τη Βασόρα

Μέσα στον Αύγουστο ξεδιπλώθηκαν πολλές και παράλληλες κρίσεις για την κατοχή του Ιράκ, οι οποίες έγιναν αφορμή για κάποιες από τις πιο απαισιόδοξες δηλώσεις από πλευράς των κατοχικών στρατηγών. Την 1η Αυγούστου, το μεγαλύτερο κόμμα σουνιτών που συμμετείχε στην κυβέρνηση, απέσυρε την υποστήριξή του από τον πρωθυπουργό Νούρι αλ-Μάλικι και οι έξι υπουργοί του παραιτήθηκαν. Η κυβερνητική κρίση υποτίθεται ότι λύθηκε στις 16 Αυγούστου όταν ένας συνασπισμός τεσσάρων κομμάτων δήλωσε την υποστήριξή του στην κυβέρνηση Μάλικι. Πρόκειται για τα δύο κουρδικά κόμματα, του Ταλαμπανί και του Μπαρζανί, το Ανώτατο Συμβούλιο για την Ισλαμική Επανάσταση στο Ιράκ (SCIRI) του αλ-Χακίμ και το κόμμα Ντάουα του ίδιου του Μάλικι. Συνολικά οι έδρες των τεσσάρων αυτών κομμάτων υπολογίζονται σε 110. Τους λείπουν δηλαδή 28 έδρες για να έχουν απλή πλειοψηφία. Αρα πρόκειται για κυβέρνηση μειοψηφίας που σε περίπτωση που θα ζητηθεί ψήφος εμπιστοσύνης, κατά πάσα πιθανότητα θα χάσει.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι μόνο κοινοβουλευτικών εδρών. Για πρώτη φορά η κυβερνητική συμμαχία δεν έχει καμία έστω και τυπική υποστήριξη από σουνιτικά κόμματα και παρουσιάζεται ανοιχτά σαν μια συμμαχία της ηγεσίας των Σιιτών με τους Κούρδους. Η κατάσταση γίνεται έτσι πιο έκρυθμη και ανεξέλεγκτη όσον αφορά τη βία ανάμεσα στις θρησκευτικές και εθνικές κοινότητες. Στην πραγματικότητα ο διαχωρισμός συνεχίζει να μην είναι θρησκευτικός. Διότι στην αντιπολίτευση δεν βρίσκονται μόνο οι σουνίτες αλλά και οι βουλευτές που υποστηρίζουν τον ριζοσπάστη σιίτη κληρικό Μοκτάντα αλ-Σαντρ. Η ειρωνία είναι ότι οι Αμερικάνοι που πίεζαν τον πρωθυπουργό Μάλικι να πάρει αποστάσεις από τον Σαντρ, τώρα τον έχουν εξαρτήσει από τη στήριξη του SCIRI, το οποίο είναι το πιο ανοιχτά φιλοϊρανικό κόμμα.

Η ολική απώλεια ελέγχου στη Βασόρα ήταν ίσως το πιο καλά κρυμένο "μυστικό" που αποκαλύφθηκε μέσα στον Αύγουστο. Η Βασόρα είναι μια από τις πιο σημαντικές πόλεις του Ιράκ. Εχει το 80% των υπολογισμένων κοιτασμάτων, δεν έχει τους μεγάλους κινδύνους επιθέσεων στους αγωγούς που κατεβαίνουν από το Κουρδιστάν και είναι το λιμάνι από όπου διακινείται ο μεγαλύτερος όγκος του εξωτερικού εμπορίου του λαθρεμπορίου, και πάνω από όλα του πετρελαίου. Από τη Βασόρα συνεπώς περνάει και πάρα πολύ χρήμα κι έτσι οποιος ελέγχει την πόλη ελέγχει σε μεγάλο βαθμό ολόκληρο το Ιράκ.

Πρότυπο

Την κατοχή της πόλης είχαν αναλάβει οι Αγγλοι. Για ένα μεγάλο διάστημα η Βασόρα προβαλλόταν ως πρότυπο κατοχής, λόγω της μικρής βίας και της συνεννόησης που φαινόταν να έχουν οι Αγγλοι με τις διάφορες ένοπλες ομάδες. Τότε η εμπειρία των Αγγλων από την Βορεια Ιρλανδία διαφημιζόταν ως εναλλακτική προσέγγιση απέναντι στους "μονοκόμματους" Αμερικάνους. Σήμερα όλοι παραδέχονται ότι ο πραγματικός έλεγχος στην πόλη βρισκόταν και βρίσκεται ανάμεσα σε τρεις μεγάλες πολιτοφυλακές, τα ένοπλα τμήματα του SCIRI, του κόμματος Φάδιλα και του στρατού του Σάντρ, αλλά και σε κάποιες μικρότερες μαφίες που καλύπτουν το κενό εξουσίας που έχουν αφήσει οι Αγγλοι.

Οι Αγγλοι δηλώνουν ότι σιγά σιγά θα αποχωρήσουν και συγκεντρώνονται στα στρατόπεδα για να παραδώσουν τον έλεγχο στον "ιρακινό στρατό". Ο Γκόρντον Μπράουν παρουσιάζει αυτές τις εξελίξεις σαν υλοποίηση των αιτημάτων του αντιπολεμικού κινήματος. Η πίεση του κινήματος είναι όμως η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι αναγκάζονται να φύγουν κυνηγημένοι. Αυτό έχει προκαλέσει ρήξη με τους αμερικάνους στρατηγούς που βλέπουν "προδοσία". Αμερικάνοι στρατιωτικοί και αναλυτές πήραν τώρα αέρα και τις τελευταίες μέρες λένε ανοιχτά την αλήθεια. Προειδοποιούν ότι η αποχώρηση θα είναι "άσχημη και ντροπιαστική".

Ο Στίβεν Μπιντλ ο οποίος υπήρξε σύμβουλος του σημερινού αμερικάνου επικεφαλής της Κατοχής Ντέιβιντ Πετρέους δήλωσε στους κυριακάτικους Τάιμς του Λονδίνου: "*Λυπάμαι που το λέω αλλά η εμπειρία της Βασόρας πάει να γίνει μια τεράστια γκάφα με όρους στρατιωτικής ιστορίας. Οι αντάρτες έχουν το γενικό πρόσταγμα στην πόλη... και στο χειρότερο σενάριο θα μας βγάλουν κυνηγώντας από την πόλη*". Ενας απόστρατος συνταγματάρχης των Πεζοναυτών, Γκάρι Αντερσον λέει οτι η κατάσταση που θα αφήσουν οι Βρετανοί στη Βασορα "*θα μπορούσε να είναι το πιο ματοβαμμένο τμήμα της αλλαγής στο Ιράκ*". Ενας άλλος αμερικάνος αξιωματικός δηλώνει στην εφημερίδα Τέλεγκραφ: "*Με δυο λόγια, οι Βρετανοί έχασαν τη Βασόρα, αν ποτέ την είχαν πραγματικά. Γιατί δεν είχαν αρκετά στρατεύματα ούτε πριν αρχίσουν να τα μειώνουν. Η κατάσταση βρίσκεται εκτός του ελέγχου τους... αυτό το στίγμα θα μείνει για πάντα πάνω στο βρετανικό στρατό*".

ΠΕΝΤΕΛΗ, ΟΠΩΣ...

...ΠΑΡΝΗΘΑ

...ΥΜΗΤΤΟΣ

...ΑΙΓΙΑΛΕΙΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΓΙΝΕ ΚΟΚΚΙΝΟ

Γιατί οι γαλάζιοι τού έβαλαν φωτιά και μόνο ο αντικαπιταλισμός μπορεί να το σώσει

Μετά την Πάρνηθα ο Υμηττός και ύστερα η Πεντέλη. Και τα τρία μεγάλα δάση της Αττικής κάηκαν φέτος το καλοκαίρι, ενώ σε ολόκληρη την Ελλάδα, από την Κρήτη ως την Αιγιαλεία και από εκεί ως το Γράμμο πυρκαγιές κατέστρεψαν δάση, σπίτια και άφησαν πίσω τους δέκα νεκρούς.

Οταν ξέσπασε η πυρκαγιά στην Πάρνηθα, μπορούσαν ακόμη να πείσουν τα επιχειρήματα που έκαναν λόγο για τυχαίο γεγονός, για εξαίρεση, κακή στιγμή, για ανεξέλεγκτα και πρωτοφανή καιρικά φαινόμενα ή έδιναν ένα σωρό άλλες επιφανειακές εξηγήσεις. Εφταιγε η αμέλεια, η κακή συνεννόηση του Φούρλα με τον Κόη, ενώ το ρόλο του εμπρηστή πήραν μυστηριώδεις τρελοί, αντιεξουσιαστές (σύμφωνα με τον βουλευτή της ΝΔ, Αρη Σπηλιωτόπουλο), πράκτορες της Τουρκίας, το ΠΑΣΟΚ (σύμφωνα με τον υφυπουργό Εργασίας, Γεράσιμο Γιακουμάτο), σκατζόχοιροι και κουκουνάρια.

Αυτή η προσέγγιση δεν οδήγησε πουθενά. Οι συμπτώσεις επαναλήφθηκαν εκατοντάδες φορές σε όλη την Ελλάδα για να είναι συμπτώσεις. Ούτε η "ελληνική ανικανότητα" μπορούσε να είναι η εξήγηση μιας και αντίστοιχα φαινόμενα υπήρξαν και στην Ιταλία και σε χώρες των Βαλκανίων.

Χρειάζεται μια πιο συνολική εξήγηση. Από τη μια μεριά οι κυβερνήσεις δεν θέλουν να αντιμετωπίσουν τις πυρκαγιές και από την άλλη οι περικοπές και η λιτότητα δεν έχουν αφήσει τα μέσα για να μπορούν να αντιμετωπιστούν.

Δεν θέλουν να αντιμετωπίσουν τις πυρκαγιές γιατί τα συμφέροντα στη γη είναι πολύ μεγάλα. Λίγα στρέμματα δάσους που αποχαρακτηρίζονται στην Πάρνηθα ή την Πεντέλη μπορούν να αποδώσουν εκατομμύρια ευρώ. Οι εταιρίες που έχουν συμφέρον από αυτόν τον αποχαρακτηρισμό έχουν στενούς δεσμούς με το κράτος και την κυβέρνηση. Η Καθημερινή της Κυριακής έχει τη λίστα 28 "μνηστήρων" που διεκδικούν εδάφη στην Πεντέλη και γράφει πως για να δικαιωθούν όλοι, δεν φτάνει ολόκληρο το δάσος. Στην κορυφή των οικοπεδοφάγων βρίσκεται η Μονή Πεντέλης που διεκδικεί 80.000 στρέμματα δάσους. Μάλιστα από το '70 μέχρι σήμερα η Μονή έχει πουλήσει 10 χιλιάδες στρέμματα σε άλλους ιδιώτες. Κάποιοι από αυτούς κατάφεραν και έχτισαν με τις φωτιές του '95 και του '98. Ετσι παίρνουν "κουράγιο" και οι υπόλοιποι.

Από την άλλη δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τις πυρκαγιές. Η πυροσβεστική υπηρεσία και ιδιαίτερα η δασοπυρόσβεση θεωρείται άχρηστο έξοδο για τον κρατικό προϋπολογισμό. Γι' αυτό κάθε χρόνο οι περικοπές αφήνουν όλο και λιγότερα τεχνικά μέσα, όλο και πιο παλιά οχήματα και αεροσκάφη. Δίνονται όλο και λιγότερα χρήματα για συντήρηση και πάνω απ' όλα μένουν όλο και λιγότεροι εργαζόμενοι για να δουλέψουν στην πυρόσβεση. Από το 2000 οι θέσεις εργασίας στην πυροσβεστική έχουν μειωθεί κατά 2.500. Η δασοπυρόσβεση στηρίζεται στους εποχικούς που κάθε χρόνο αγωνιούν αν θα προσληφθούν για λίγους μήνες. Αστεία ποσά δίνονται για προληπτικά μέτρα, καθαρισμό των δασικών εκτάσεων και αντιπυρικές ζώνες.

Στην κορυφή όλων των αιτιών, η αλλαγή του κλίματος που ευνοεί τις πυρκαγιές δεν είναι "θεομηνία", αλλά αποτέλεσμα της ίδιας κερδοσκοπικής λογικής. Το διοξείδιο του άνθρακα που παράγουν οι καπιταλιστές έχει αυξήσει την παγκόσμια θερμοκρασία και όσο τους αφήνουμε ελεύθερους θα συνεχίσουν να καταστρέφουν τον πλανήτη.

Ολόκληρο το σύστημα λειτουργεί υπέρ της πυρκαγιάς, όχι εναντίον της. Γι' αυτό βολεύει πολύ να ρίχνονται οι ευθύνες στην αμέλεια και να περιορίζονται τα αιτήματα στην "αναδάσωση τώρα". Υπεύθυνος είναι ο καπιταλισμός που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους, βλέπει τα δάση ως οικόπεδα φιλέτα και τους πυροσβέστες ως οικονομικό βάρος. Για να σώσουμε τα δάση χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια στη λιτότητα, τις περικοπές, ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό.

Ν.Λ.